అడుగడుగునా ఆటంకాలే!

'సికిందర్'

రెండు చేతులమధ్య తల పెట్టుకుని కూచున్నాడు సావన్ కుమార్.

ఎదురుగా టేబిల్ పైన ఫైళ్ళూ, లెడ్జర్లూ కుప్పగా పడేసి వున్నాయి. వాటిని పరిశీలించే స్థితిలో లేడతను.

అందుక్కారణం అంతక్రితం అయిదుగురు ఆడవాళ్ళతో ఇంటర్వ్యూ చేయడంవలన వచ్చిన నీరసం. అతని మూడేళ్ళ అనుభవంలో ఇలాటి ఇంటర్వ్యూ ఎన్నడూ నిర్వహించలేదు.

ఈ రోజు వుదయం అతను పదకొండు గంటలవరకు అయిదుగురు వయసు మళ్ళిన ఆడవాళ్ళని ఇంటర్వ్యూ చేశాడు—సెక్రటరీ కోసం క్రితంరోజు పత్రికలలో ప్రకటన ఇచ్చాడు.

ఇంటర్వ్యూకి వచ్చిన ఆ అయిదుగురూ వయ్యారం ఒలకబోస్తూ, కులుకుతూ, పెళ్ళి చూపులకి వచ్చినట్టు ముస్తాబై వచ్చారు. ఒక్కొక్కరి ముఖాలు చూస్తోంటే

సావన్ కుమార్ కి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది. ఫలితంగా ఇంటర్వ్యూలో ఒక్కరూ సెలక్టు కాలేదు.

సేఠ్ సోహన్‌లాల్ ఇద్దరి కుమారులలో సావన్ కుమార్ రెండవవాడు. వయసు ఇరవై అయిదు. మూడేళ్ళ క్రితం బి. కాం. పూర్తి చేశాక తండ్రి తన ఫైనాన్సింగ్ కంపెనీలో మేనేజర్ గా నియమించాడు.

ఈ ఫైనాన్సింగ్ కంపెనీకి హైదరాబాదులో నేకాక వైజాగ్ లోనూ, బొంబాయిలోనూ శాఖలున్నాయి. సోహన్‌లాల్ తన పెద్ద కుమారుడి సహాయంతో బొంబాయిలోని వ్యాపారాలు నిర్వహిస్తున్నాడు.

హైదరాబాద్ లో ఒక బంగళా, వైజాగ్ లో సముద్రతీరాన ఒక బంగళా, బొంబాయిలో మూడు బంగళాలు అతనికున్నాయి.

ఇరవై అయిదేళ్ళ సావన్ కుమార్ మూడేళ్ళ అనుభవంలో బిజినెస్ లో చాలా మెలుకువలు నేర్చుకున్నాడు.

'ది హైదరాబాద్ ఫైనాన్సింగ్ అండ్ ఇన్వెస్టిమెంట్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెట్' సావన్ కుమార్ పర్యవేక్షణలో విపరీతమయిన లాభాలు, ఖాతాదార్ల మన్ననలు ఆర్జించింది.

ఈ మూడేళ్ళనుంచీ సావన్ క్షణం విశ్రాంతి లేకుండా ఎప్పుడూ బిజీగా వుండేవాడు. సెక్రటరీ విమల వారం రోజుల క్రితం పెళ్ళి చేసుకుని రాజీనామా ఇచ్చింది. సావన్ కి సెక్రటరీ సమస్య ఎదురయింది.

క్రితం రోజు పత్రికల్లో ప్రకటన ఇచ్చాడు.

ఈ రోజు ఇంటర్వ్యూకి వచ్చిన ఆ ప్రౌఢల్ని చూసి హతాశుడయ్యాడు కోరిన వయసు లేదు సరికదా సామర్థ్యంగాక అందాన్ని ప్రదర్శించడానికి వచ్చారు.

సావన్‌కి తల బద్దలవుతోంది.

తనకి సెక్రటరీ కావాలి! పద్దెనిమిది నుంచి ఇరవై అయిదేళ్ళ లోపు వయసువున్న పెళ్ళికాని స్త్రీ కావాలి. ఆమెకి బిజినెస్ తప్ప మరో ఆలోచన వుండకూడదు.

"సార్, మిస్ షీలా ఈజ్ వెయిటింగ్."

సావన్ తల ఎత్తి చూశాడు. ద్వారంలో ఆఫీస్ బాయ్ నాగేష్ నిలబడి వున్నాడు.

"పంపించు."

నాగేష్ వెనుదిరిగాడు.

ఆఫీస్ బాయ్ నాగేష్ యింటి దగ్గర వంట నుంచి ఆఫీసుకు ఫైళ్ళు అందివ్వడంవరకు అన్నీ చక్కగా చేసి పెడతాడు. ఇరవై ఏళ్ళు. ఇంటర్ వరకు చదువుకున్నాడు. రెండేళ్ళ క్రితం సావన్ అతన్ని వైజాగ్ నుంచి తీసుకు వచ్చాడు.

ఉదయం లేచి వంట చేయడం, తర్వాత ఆఫీసుకి వచ్చి ఫైళ్ళు వగైరా అందివ్వడం, సాయంత్రం తిరిగి ఇంట్లో వంట చేయడం...ఇవీ నాగేష్ దినచర్యలు. అతని వంటకి సావన్ ఎంతగా రుచి మరిగాడంటే తాను పెళ్ళి చేసుకుంటే నాగేష్ ఎక్కడ దూరమవుతాడోనని బెంగపడుతున్నాడు.

సావన్ గబగబ టేబుల్ మీద ఫైళ్ళని పక్కకితోసి రుమాలుతో ముఖం తుడుచుకుని, రివాల్వింగు చైర్లో నిటారుగా కూచున్నాడు.

హఠాత్తుగా గదిలో మల్లెపూల వాసన గుబాళించింది. సావన్‌కి మైకం కమ్మింది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ, సర్..." వీణ తంత్రులని మీటినట్లుందా స్వరం.

"ప్లీజ్ సిడవున్..." అన్నాడు సావన్ ఆమెనే చూస్తూ.

"థాంక్స్" అని కూచుందామె.

ఆమె వయసు 20 వుంటుంది. పసుపు పచ్చ షిఫాన్ చీర, అదే రంగు జాకెట్టు ధరించింది. చేతుల్లోగానీ, మెడలోగానీ, చెవుల్లోగానీ ఎలాంటి ఆభరణాలూ లేవు– ఒక్క రిస్టువాచీ, పూసల లాకెట్ తప్ప.

పెదవులకి లిప్ స్టిక్ లేదు. గోళ్ళకి నెయిల్ పాలిష్ లేదు. తెల్లటి రంగు. నల్లటి కళ్ళకి కాటుక మరింత అందాన్ని తెచ్చింది. పొడవాటి జడలో మల్లెపూవుల దండ తురిమి వుంది. కళ్ళు చెదిరే అందం ఆమెది.

ప్రశాంతంగా వున్న ఆ ముఖంలో ఎలాంటి భావాలూ వ్యక్తం కావడం లేదు. నిశ్చలంగా వున్న చూపుల్లో గౌరవం వుట్టిపడుతోంది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ, సర్...నా పేరు షీలా!" హిందీలో పలికిందామె.

"సారీ! మిస్ షీలా...మీరాలస్యంగా వచ్చారు" అన్నాడు సావన్.

ఆమె నవ్వింది. తెల్లటి పలువరుస తళుక్కున మెరిసింది.

"సారీ, సర్...ఇలా ఇంటర్వ్యూలకి హాజరవడం సర్వసాధారణమైపోయింది. ఎక్కడా వుద్యోగం దొరకడం లేదు...ఇక్కడా అదే పరిస్థితి ఎదురవుతుందను కున్నాను–సారీ సర్, అందుకే ఆలస్యం చేశాను."

షీలా హాండ్ బాగ్ తెరిచింది. ఏవో కాయితాలు తీసి టేబిల్ పైన పెట్టింది. సావన్ ఆలోచనగా ముందుకి వంగాడు.

ఆ కాయితాలు అందుకుని మళ్ళీ ఆమెని చూసి ఆలోచించాడు. సంస్కారం, మర్యాద, విశిష్ట వ్యక్తిత్వం వున్న ఇలాంటి స్త్రీ తన జీవిత భాగస్వామి అయితే ఎంత బావుండు!

"సర్, అవి నా సర్టిఫికేట్సు."

ఈసారి ఆమె స్వరం గమనించాడు. ప్రశాంత స్వరం. స్త్రీత్వం ఉట్టిపడే స్వరం. మరోసారి పావన్ శరీరం పులకరించింది. అంతలోనే జలదరించింది. ఏమిటీ తన ధోరణి! తన ఆలోచనలు ఎక్కడికి వెళుతున్నాయి.

"వెరీగుడ్." అతిప్రయత్నంమీద ఆ కాయితాలపైన మనసు లగ్నం చేసి అనగలిగాడు.

"సర్, నేను ఈమధ్యే పార్టుహోండు పాసయాను. టైపింగ్ వచ్చు, స్పీడు ఎనభై పదాలు. సెక్రటరీగా సంవత్సరం అనుభవముంది. నా క్వాలిఫికేషను బి.య్యే. కరెస్పాండెన్సు, అపాయింటుమెంట్సు, ఎంగేజ్ మెంట్సు నిర్వహించగలను. ఇవిగాక మీరుకోరిన పనులు చేయగలను—ఐమీన్ ఆఫీసు వర్క్."

ఆమె ముఖంచూసి చెప్పవచ్చు: ఆమెకి సెక్రటరీ కావలసిన అన్ని అర్హతలున్నాయి. సర్టిఫికేట్లు వగైరా పరిశీలించడం అనవసరం. అసలు ఇంటర్వ్యూ అనవసరం.

"చూడండి, మీరు రేపటినుండి ఆఫీసుకి రావచ్చు. ఉదయం పదినుండి సాయంత్రం అయిదువరకు మీ డ్యూటీ. ఓ. కే." అన్నాడు పావన్ ఒక నిశ్చయానికి వస్తూ.

"థాంక్స్, సర్" లేచి నిలబడి రెండుచేతులూ జోడించిందామె.

2

సావన్ తన రివాల్వింగ్ ఛేర్‌లో కూచోని సిగరెట్టు వెల్గించాడు. షీలా గుమ్మందగ్గర ఆగి, "ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ, సర్" అంది.

"కమిన్" అన్నాడు గంభీర స్వరంతో.

ఆమె తలవంచుకుని లోనికివచ్చి సెక్రటరీ డెస్కు దగ్గర కూచుంది.

సావన్ నవ్వుకుని భుజాలెగరేశాడు. సిగరెట్టు పూర్తి కాలేవరకు పీల్చి, తర్వాత ఆష్‌ట్రేలోకుక్కి నవ్వుతూ చూశాడు షీలాని.

ఆమె బెదురుచూపులు చూసింది.

"మిస్ షీలా, ఈరోజు చాలా వర్కువుంది. ముందు వారం రోజుల పెండింగు వర్కు పూర్తిచేయాలి. నా ఉద్దేశ్యం ఓవర్‌టైం చేయాలని కాదు! ఆ పద్ధతి ఈ కంపెనీలోలేదు. ఇక్కడ జీతాలెక్కువ. ఓవర్‌టైము వుండదు. నా ఉద్యోగులకు ఎలాంటి ఇబ్బందులూ కలుగ కూడదు. నా సిద్ధాంతాల గురించి చెప్పాలంటే... మిస్ షీలా, సిద్ధాంతాలగురించి తరువాత మాట్లాడుకుందాం. ఇక పని చూద్దామా?" సావన్ అడిగాడు.

షీలా సావన్ ప్రశ్నకి తలూపింది.

"ఆల్‌రైట్, ఇప్పుడు కొన్ని ఉత్తరాలు డిక్టేట్ చేస్తాను, వ్రాసుకోండి" సావన్ అన్నాడు.

ఆ తర్వాత రెండుగంటలు సావన్ ఉత్తరాలు డిక్టేటు చెయ్యడంలో నిమగ్నమయ్యాడు.

మధ్యాహ్నం లంచ్ అవరు తర్వాత షీలా ఉత్తరాలు టైప్ చేయడంలో నిమగ్నమయింది. ఆమె కోమలమైన

చేతివేళ్ళు కీ బోర్డుపైన నాట్యం చేస్తోంటె సావన్ తమా షాగా తిలకించసాగాడు.

సాయంత్రం అయిదు గంటలకి ఉత్తరాలన్నీ టైప్ చేసి అందించింది షీలా. సావన్ ఆమె టైపింగు మెచ్చు కుని, వాటిని ఉదయం చెక్ చేస్తానని సొరుగులో తోశాడు.

ఆ తర్వాత ఆమెవేపు తిరిగి, "మిస్ షీలా, ఆఫీసు సమయం ఐపోయింది. ఇక మీరు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు. "కానీ, ఒక మనవి" మళ్ళీ అన్నాడు. "మీతో కొన్ని విషయాలు మాట్లాడాలి. అభ్యంతరం లేకపోతే నాతో ఇంటికివస్తే మనం మాట్లాడుకోవచ్చు."

సాలోచనగా తలూపిందామె.

కార్లో సావన్ పక్కసీట్లో షీలా, వెనకసీట్లో నాగేష్ కూచున్నారు.

బంగళాకి చేరుకున్నాక నాగేష్‌ని కాఫీ టిఫిన్స్ రెడీ చ్చేయమని చెప్పాడు.

తర్వాత షీలాని ఇల్లంతా తిప్పిచూపించాడు. ఇంత పెద్ద ఇంట్లో ఒంటరిగా ఎలా వుంటున్నారని షీలా అడి గింది. సావన్ నవ్వి తనకి ఒంటరితనం ఇష్టమని చెప్పాడు. అప్పుడామె ముఖంలో మార్పు గమనించాడు.

ఇల్లంతా తిరిగాక నాగేష్ టిఫిన్ రెడీ అని చెప్పాడు. షీలా మొహమాటపడుతూ టేబులుముందు కూచుంది.

సావన్ ఇది గమనించి అన్నాడు, "చూడండి షీలా, నా దగ్గిర మొహమాటం పనికిరాదు. మీరు నాతో ఎంత ఫ్రీగా వుంటే అంతమంచి సెక్రటరీ అవుతారు."

టిఫిను చేస్తున్నంతసేపూ యెవరూ మాట్లాడుకోలేదు. కాఫీలు తాగాక సావన్ లేచి "యెలావుంది టిఫిన్?"

అనడిగాడు. ఆమె సిగ్గుపడి, "చాలా బావుంది" అంది.

సావన్ నవ్వి, "మళ్ళీ మళ్ళీ తినాలనిపించడంలేదూ?" అనడిగాడు.

ఆమె ఇంకా ముడుచుకపోయింది.

"మిస్ షీలా, ఈ టిఫిన్ నాగేష్ చేశాడు. వాడి వంట అంటే నేను పడిఛస్తాను. పెళ్ళి చేసుకున్నా నా భార్యచేత వంటచేయించను."

షీలా ఇబ్బందిగా చూసింది.

"ఓహ్, సారీ. మీకేదేనా ఇబ్బంది కలిగితే వెంటనే చెప్పేయండి. హిపోక్రసీ నాకు నచ్చదు." సావన్ అన్నాడు.

"నో సర్! నేనింకా నమ్మలేక పోతున్నాను—" మాటలాపేసింది షీలా.

"ఏమిటి?" సావన్ అడిగాడు ఆత్రుతగా.

"నిజంగా నాకీ ఉద్యోగం వచ్చినట్టు నమ్మకం కుదరడం లేదు" షీలా అంది.

ఆమె ముఖంలో విచారం, కళ్ళలో ఆందోళనచూసి సావన్ చలించిపోయాడు.

"ఓహ్, షీలా! మీ రెందుకంత దిగులుపడుతున్నారు? మీరు నా సెక్రటరీ. మీ జీతం వెయ్యి రూపాయలు."

అవాక్కయి పోయింది షీలా. "సర్, వెయ్యి రూపాయలా! ఇదింకా నమ్మలేను!"

'నువ్వు నమ్మలేనిసంఘటనలు ముందుగా ఇంకా జరుగుతాయి.' లోలోన అనుకున్నాడు సావన్.

"మిస్ షీలా. మీ కంగారు చూస్తోంటే నాకు నవ్వు వస్తోంది. పదండి, గార్డెన్‌లో కెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం."

ఇద్దరూ గార్డెన్‌లోకొచ్చి కూచున్నారు. చీకటి పడుతోంది.

సావన్ సిగరెట్టు వెలిగించి ఆమె మొఖంలోకి చూశాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి షీలా, మీ గురించి" అన్నాడు సావన్.

ఆమె ఉలిక్కిపడి, "సర్...?" అంది నీళ్ళు నములుతూ.

"మీగురించి చెప్పండి, షీలా. నాకు పరిచయమున్న వ్యక్తుల పర్సనల్ విషయాలు తెలుసుకుంటాను. వీలైతే వారి కష్టాల్లో పాలుపంచుకుంటాను. అబద్ధం చెప్పకండి. మీరిప్పుడు కష్టాల్లో వున్నారు. మీకు ఉద్యోగం ఇచ్చి ఆదుకున్నాను. కానీ నాకు తృప్తిగాలేదు. నేను మీకు పూర్తిగా సహాయపడాలి. చెప్పండి."

షీలా కంటిరెప్పలు నెమ్మదిగా యెత్తి నిశ్చలంగా చూసింది.

ఆ చూపుల బాణాలు సావన్ గుండెలో గుచ్చుకున్నాయి. నరాలు బిగదీసుకున్నాయి.

"సర్, నేను ఒంటరిదాన్ని - నాకు సమస్యలు లేవు" షీలా మాటలువిని తిరిగి సావన్ మామూలుస్థితికివచ్చేడు.

"మీదేవూరు?" అడిగాడతను.

"మద్రాసు. మానాన్న ఫ్యూజీషియన్. సంవత్సరం క్రితం గతించారు."

"ఓహ్! సారీ, మిస్ షీలా! ఐ రిగ్రెట్ వెరీమచ్. ఆడవాళ్ళు ఒంటరివాళ్ళు కావడం నేను భరించలేను షీలా! ఎక్స్యూజ్ మీ, నా ప్రశ్నలతో మిమ్మల్ని బాధిస్తున్నాను."

"నో, సర్. అలాటిదేమీ లేదు. అడగండి."

సావన్ గట్టిగా నిట్టూర్చి, "మీ హిందీ యాసగా వుంది. నా అనుమానం —"

షీలా నవ్వి, "నేను తమిళియన్ని" అంది. "మా నాన్నకి తమిళ్ ఫీల్డులో మ్యూజిక్ డైరెక్టరుగా మంచి పేరువుండేది. నేను ప్లేబాక్ సింగర్ నవుదామనుకున్నాను. సర్, నేను సుశీలకంటే బాగా పాడగలను. వీణ వాయించడం వచ్చు. సంగీతం తరతరాలుగా మా వంశంలో ప్రవహిస్తోంది. మా నాన్న గతించాక నా ఆశలన్నీ కడిగేసుకున్నాను. ఆయన సంపాదించిన ఆస్తి ఆయన చావుతో బాటు పోయింది. నేనిలా వీధిలో పడవలసి వచ్చింది."

సావన్ జాలిగుండె గుబగుబలాడింది. "మీ నాన్నగారి పేరు?"

"కె. డి. లక్ష్మణ్."

"కె. డి. లక్ష్మణ్?" సావన్ ఉత్సాహం అధికమైంది. "ఆయనకి ఆరుసార్లు ఫిలింఫేర్ అవార్డు వచ్చింది కదూ?

"అవును" ముక్తసరిగా అంది షీలా.

"మీరంత గొప్పవారి కూతురయినందుకు గర్వంగా లేదా?"

షీల తలూపింది.

"ఆల్ రైట్ షీలా, బాగా చీకటి పడింది. మీరు యెక్కడ వుంటున్నారు?"

"వనరాజ్ ప్లాట్స్, బాలానగర్ లో."

"పదండి, కారులో మిమ్మల్ని వదిలిపెడతాను. చూడండి, మీకే సహాయం కావాలన్నా నన్ను అడగ

డానికి జంకకండి."

షీలా ఆశ్చర్యంగా తలూపింది.

3

వారం రోజులు గడిచాయి.

సావన్ కి కొద్దికొద్దిగా ఫలితం కన్పిస్తోంది. షీలా ఇప్పుడతనితో ఫ్రీగా మాట్లాడుతోంది. ఆఫీసు వర్క్ సమర్థవంతంగా చేస్తోంది. రోజూ సాయంత్రం సావన్ తో ఎముకల్ని కొరికే చలిలో టాంక్ బండ్ మీద కబుర్లు చెబుతూ గడుపుతోంది. సావన్ తో స్నేహం ఆమె బాధలన్నిటినీ మరిపిస్తోంది.

ఆమె అలా సన్నిహితం కావడం సావన్ కు చాలా ఆనందంగా వుంది. ఆ ఆనందంలో కొన్ని పనులుచేశాడు. మొదటగా ఆమెకో నగ బహూకరించాడు. రెండవసారి కె. డి. లక్ష్మణ్ పాటలన్నీ దాదాపు సేకరించి టేప్ రికార్డర్ బహూకరించాడు. రెండు మూడుసార్లు ఆమె ఫ్లాట్ కి వెళ్ళాడు.

నాగేష్ వీళ్ళిద్దర్నీ గమనిస్తూ ఓ కంట కనిపెట్టాడు. ఒకరోజు రాత్రి సావన్ గదిలోవుండగా బయటనుంచి తలుపు గడియపెట్టి కిటికీలోంచి ఒక హెచ్చరిక జారీ చేశాడు:

"సార్! ఆమెతో మీరలా తిరగటం ఏమీ బాగా లేదు. ఆఫీసులో గుసగుస లాడుకుంటున్నారు. చాలా నీచమయిన కామెంట్స్ చేస్తున్నారు సార్! సార్, ఆమెకి మీ భార్య అయ్యే అర్హత లేదు. ఆమె పుట్టు పూర్వోత్తరాలు మీకు తెలియవు! ఆమె మాయమాటలు చెబుతోంది. మీరు దయచేసి నా మాటవిని మీ ప్రయ

త్నాలు మానుకోండి, లేదా నేను మీ దగ్గరపని మాను కుని వెళ్ళిపోతాను!''

సావన్ కి ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆఫ్టరాల్ ఒక నౌఖరు, తనని హెచ్చరించడమా! లేచివెళ్ళి నాలుగు అంటిద్దా మనుకున్నాడు. కానీ బయట గడియపెట్టి వుంది.

ఆఫీసులో గుసగుసలు బయలుదేరినట్లు సావన్ కి తెలుసు' అయినా వాటిని ఖాతరు చేయలేదు. ప్రేమించేవాడికి భయమెందుకు? మరో వారంరోజుల్లో తను డాడీకి తెలిపి షీలాను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాడు.

డాడీ అభ్యంతరం చెప్పడు. తను మంచీ చెడూ విచ క్షణా జ్ఞానం లేని పసివాడుకాడు. డాడీకి తనమీద నమ్మకం వుంది.

మరోవారం గడిచింది.

షీలాతో అతని పరిచయం మొదటివారంలో గాఢ మయిన స్నేహంగా మారితే, రెండవవారంలో ఘాటైన ప్రేమగా మారింది.

తను ప్రేమిస్తున్నట్టు షీలాతో చెప్పినప్పుడు సావన్ నాలిక తడారిపోయింది. కాళ్ళు వణికాయి. చాలాసేపు అచేతనంగా వుండిపోయాడు.

''షీలా ఆఫీసులో పుకార్లు మీరు వినేవుంటారు. ఆ పుకార్లని రూపుమాపాలంటే మనం ఒక నిర్ణయానికి రావడం మంచిది. అదేమిటో ... అదేమిటో...మీకు తెలుసు. మీ అభిప్రాయ మేమిటి? మీరు ఒంటరివారు, నేను ఒంటరి వాడ్ని. ఏమంటారు? నేను మిమ్మల్ని పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నాను. మీరూ నన్ను అర్థంచేసు కునే వుంటారు...ఏమిటి?''

"సర్, నేను అనాథని! మీరు కోటీశ్వరులు. మీకు నాకంటే మంచి భార్యలు దొరుకుతారు!" షీలా నెమ్మదిగా అంది.

"నాకు తెలుసు షీలా! వాళ్ళకి కావల్సింది డబ్బు! నీలో ప్రత్యేకత వుంది. నేను వూహించుకున్న భార్యకు కావలసిన గుణాలన్నీ నీలో వున్నాయి. కాదనకు షీలా కాదనకు! నా డబ్బునుకాక నన్ను ప్రేమించే వ్యక్తి నాకు భార్యగా కావాలి. ఆ వ్యక్తి నువ్వుతప్ప యింక యెవ్వరూ కాలేరు షీలా."

"సర్ మీరు త్వరపడుతున్నారు."

"లేదు—పదిహేను రోజులు ఆలోచించాను. నో అబ్జెక్షన్ ప్లీజ్! షీలా ఇకనుంచి నన్ను కుమార్ అని పిలవాలి, నేను షీలా అనిపిలుస్తాను. ఓ.కే."

"సర్...సర్..."

"ఓహ్! డామిట్ యువర్ సర్! కుమార్ అని పిలువు."

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం.

"షీలా...?" సావన్ పిల్చాడు.

"సర్—కు...మా...ర్, నేను—నేనూ మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తూన్నాను."

షీలా సిగ్గుతో ముడుచుకుపోయింది.

సావన్ పెదవులపైన చిరునవ్వు మెరిసింది.

"షీలా! మా తాత ఏం చెప్పేవాడో తెలుసా? అనుకున్నది సాధించి తీరాలన్న పట్టుదల నా ముఖంలో వుందని! ఇప్పుడు నీ ప్రేమ సాధించాను. ఇక యీ ప్రపంచంలో నాకు అసాధ్యమంటూ ఏదీ లేదు!"

4

ఛీఫ్ అక్కౌంటెంట్ చౌకా్రావు స్వింగు డోర్ తోసుకుని లోనికి ప్రవేశించాడు. "గుడ్ మార్నింగ్ సర్."

సావన్ ఉత్తరాల్లోంచి తలెత్తి చూశాడు. చౌకా్రావు కళ్ళు షీలాపైన వున్నాయి. సావన్ పళ్ళు కొరుకుతూ, "కమిన్, సిడవున్!" అని కసిరాడు.

చౌకా్రావు వచ్చి సావన్ కెదురుగా చైర్లో కూచున్నాడు, "సర్, మీతో ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి."

సావన్ అతన్ని సూటిగా చూశాడు, "ఏమిటి?"

"సర్, A B C గురించి ఏం ఆలోచించారు?"

సావన్ తల మీద పిడుగులు కురిశాయి!

ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోడానికి అతనికి రెండు నిముషాలు పట్టింది.

A B C! గాడ్, ఏమిటీ మతిమరుపు? ప్రేమ వ్యవహారాల్లో పడినప్పటినుంచి బిజినెస్ విషయాలు పూర్తిగా మరిచిపోయాడు!

వైజాగ్ లో 'ఆంధ్రా బిస్కట్స్ కంపెనీ'కి అయిదు లక్షలు ఫైనాన్స్ చేయవలసి వుంది. దాని తాలూకు ఫార్మాలిటీస్ నవంబర్ అయిదవ తేదీన పూర్తి చేయవలసి వుంది. ఈరోజు మూడవ తేదీ. ఇంతవరకు ఆ విషయం తట్టనే లేదు!

"మిస్టర్... మిస్టర్ రావ్... డాక్యుమెంట్స్ సిద్ధంగా వున్నాయా?"

"యస్, సర్. వైజాగ్ బ్రాంచిలో."

"సారీ మిస్టర్ రావ్! నేను వాటిని పరిశీలించలేదు."

"క్షమించండి సర్, గడిచిన నెలలో పరిశీలించారు. నిర్ణయం ఇంకా తెలుపలేదు."

సావన్‌కి మతి పోయింది. "ఓహ్, సారీ!... ఈమధ్య నేను_నెవర్ మైండ్! మిస్టర్ రావ్, ఆ ప్రపోజల్ నేను ఓ. కే. చేశాను."

"అయితే రేపు వైజాగ్ వెళతారా?"

సావన్ ఆలోచించాడు. వెళ్ళక తప్పదు. ప్రేమలో పడి బిజినెస్ నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నాడని డాడీకి తెలిస్తే పెళ్ళి జరగదు!

"అవును, మిస్టర్ రావ్. రేపు వెళుతున్నాను."

"దటీజ్ గుడ్ సర్. థాంక్యూ" చౌకాన్యా రావ్ లేచాడు. ఆ తర్వాత బయటికి నడిచాడు.

సావన్ తేలిగ్గా వూపిరి వదిలి షీలాని చూశాడు. ఆమె చక చక టైప్ చేస్తోంది. సావన్ సిగరెట్ వెల్గించి, "రేపు వైజాగ్ వెళుతున్నాను" అన్నా.

ఓ క్షణం తర్వాత షీలా తలెత్తి చూసింది. "అలాగే."

"నువ్వు కూడా రావాలి" మళ్ళీ అన్నాడు సావన్.

"ఎందుకు సర్?" భయంగా అడిగింది.

"ఓహ్, షీలా! ఇంత సామాన్య విషయం నీకెలా చెప్పాలి? ప్రేమికులు క్షణం కూడా విడిచి వుండలేరు, తెలుసా?" అసహనంగా అన్నాడు సావన్.

ఆమె సీరియస్‌గా అంది, "సర్, పెళ్ళయేవరకు మనం కొన్ని నియమాలు పాటించడం మంచిది."

"షీలా, ఈ ఆఫీసులో విమర్శలకి నువ్వు భయపడుతున్నావా?" సావన్ అడిగాడు. అతని చూపులు అప్రయత్నంగా తలుపు మీద పడ్డాయి. నాగేష్ తలుపు పొద్దిగా నెట్టి తొంగి చూస్తున్నాడు.

షీలా ఏమీ అనలేకపోయింది. ఈసారి కీబోర్డు మీద ఆమె వేళ్లు వేగంగా కదలడం లేదు. ఆమె ఉఛ్వాస నిశ్వాసలు బరువుగా వున్నాయి. ముఖంలో భయం తొలగలేదు. ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ కంటి రెప్పలు వేగంగా ఆడిస్తోంది...

5

సముద్ర కెరటాలు ఎగసిపడుతున్నాయి.

ఉండుండి వినిపించే, గుండెలు హడలెత్తించే కెరటాల హోరు తప్ప అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

వైజాగ్‌లోని సేఠ్ సోహన్‌లాల్ బంగళాలో అంతకంటే నిశ్శబ్దంగా వుంది. మూడే మూడు జీవాలు బిజీగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాయి_సావన్, షీలా, నాగేష్.

రెండంతస్తుల ఆ భవనంలో పదెనిమిది గదులున్నాయి. ఆ గదులన్నీ ఉపయోగపడేవి కావు. ధనవంతుల దగ్గర తమకు ఉపయోగపడనివీ, సామాన్యులకు ఉపయోగపడేవీ చాలా వస్తువులుంటాయి.

సావన్ షీలాని బంగళా అంతా తిప్పి చూపించాడు. ఇది హైదరాబాదు బంగళాకంటే పెద్దది. ఆవరణ ఇంకా పెద్దది. చీకటి పడితే ఆవరణలో అడుగు పెట్టాలంటే వెంట ఎవరినయినా తీసుకెళ్ళడం మంచిది. గుబురుగా పెరిగిన పిచ్చి మొక్కలు, పొదలు, ఎత్తుగా పెరిగిన చెట్లు_ప్రతీదీ చీకటి పడితే భయం పుట్టించేలా కన్పిస్తాయి.

బంగళాలో ప్రవేశించాలంటే బయట పదిమెట్లు ఎక్కాలి. ఆ తర్వాత వరండాలో కెళ్ళి సింహద్వారం ద్వారా హాల్లోకి ప్రవేశించాలి. మేడమీదికి వెళ్ళేందుకు హాల్లో ఇరువేపులా మెట్లున్నాయి.

బయట బంగళాకి ఎడమవేపు నానుకుని గ్యారేజి వుంది. ఈ గ్యారేజీలో ఒకదాని పక్కన ఒకటి వరసగా ఆరుకార్లు వుంచవచ్చు.

సమయం రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది.

హైద్రాబాదునుంచి ఆ ముగ్గురూ బెంజి కారులో సాయంత్రం అయిదు గంటలకి విశాఖ చేరుకున్నారు. నాగేష్ వంట పదార్థాలు కారు డిక్కీలోంచి కిచెన్‌లోకి తరలించాడు. సావన్, షీలా, తమ రెండు సూట్‌కేసులతో బంగళాలోకి ప్రవేశించారు.

మేడమీద సావన్ ఆమెకి అన్ని సౌకర్యాలూ వున్న గది కేటాయించాడు. ఆమె గదికి మూడు గదులవతల తన గది వుంది.

స్నానాలవీ ముగించి, బడలిక తీర్చుకున్నాక సావన్ షీలాని ఇల్లంతా తిప్పి చూపించాడు. ఎనిమిది గంటలకి నాగేష్ వంట ముగించి వడ్డించడానికి పిల్చాడు.

భోజనాలయ్యాక ఎవరి గదుల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళారు.

ఎంత రాత్రి గడిచినా సావన్ కుమార్‌కు నిద్ర రాలేదు.

పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు మెదడును తినేస్తున్నాయి. ఆలోచనలకు ఒక రూపం ఏర్పడటం లేదు!

కిటికీలోంచి చంద్రుడు సూటిగా కన్పిస్తున్నాడు.

సావన్ అరవసారి వాచీ చూసుకున్నాడు. 11-10.

మూడవ సిగరెట్టు వెలిగించాడు. సగం కాలేవరకు

శూన్యంలోకి చూశాడు. ఆ తర్వాత తిరిగి ఆలోచించడం ప్రారంభించాడు.

తను షీలాని ప్రేమిస్తున్నాడు. నిజమే. ఆమె తనని ప్రేమిస్తోంది. నిజమే. తామిద్దరూ భార్యాభర్తలు కాబోతున్నారు. నిజమే. కాబోయే భార్యాభర్తలకి ఎడబాటు ఎందుకు? ఇద్దరి మధ్య మూడు గదులు దూరమెందుకు?

సావన్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

లేచి కూచున్నాడు. ఆమె ఈ గదిలో, ఈ బెడ్ పైన తన పక్కన పడుకుంటే ఎంత బావుంటుంది?

సావన్ శరీరంలో ఏవో మార్పులు రాసాగాయి. తీయని బాధ! తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు ఓ క్షణం.

తేరుకుని సిగరెట్ విసిరేశాడు. తలుపు తెరిచి బయటికి వచ్చాడు.

నడవా చీకటిగా వుంది. చప్పుడు కాకుండా గబగబ మెట్లవేపు కదిలాడు. వేగంగా దిగి కిందికి వచ్చాడు. ఓ క్షణం ఆలోచించి నా గేష్ గది ముందు కెళ్ళాడు. తలుపు నెట్టి చూశాడు. తెరుచుకో లేదు. బయటినుంచి గడియ పెట్టి వెనక్కి తిరిగాడు.

వేగంగా మెట్లెక్కి మళ్ళీ పైకి వచ్చాడు.

అతనికి తెలియకుండానే అతని కాళ్ళు షీలా గది వద్దకు చేర్చాయి. మళ్ళీ ఒక్క క్షణం సందేహం. ఆమె అరిచి అలజడిచేస్తే? తనని అసహ్యించుకుని ఇక్కడ్నించి వెళ్ళిపోతే?

సావన్ నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. అలా జరక్కూడదు. అలా జరగదు. ఆమెని ఒప్పించాలి. ఆమె అమాయకురాలు కదూ? నచ్చజెప్పాలి.

తలుపుపైన చప్పుడు చేశాడు.

ఎవరో గుండెని నలుపుతున్నట్లు మెలికలు తిరిగాడు.

"ఎవరూ?"

"షీ...లా?" నోటిచేత బలవంతంగా పలికించాడు.

"కుమార్, మీరా?" ఆమె గొంతులో గాభరా వుంది. సావన్ సమాధాన మిచ్చేలోపున తలుపు తెరుచుకుంది.

"కుమార్, ఏమిటిలా వచ్చారు?"

ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. తన ముఖంలో భావాలు కన్పించకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు.

"నీతో ఒక ముఖ్య విషయం మాట్లాడాలి."

"లోనికి రండి."

"ఇక్కడ కాదు! నేనీ ఇంట్లో నా గదిలోతప్ప ఇంకెక్కడా వుండలేను" అన్నాడతను.

షీలా సందేహించింది. అతని ముఖంలోకి సూటిగా చూసింది. "పదండి."

ఆలోచించకుండా గబగబా నడిచాడు సావన్ తన గది వద్దకు.

తలుపులు తెరిచి వెనక్కి తిరిగి "రా!" అన్నాడు. ఆమె లోనికడుగు వేసింది.

ధడాలున తలుపు మూశాడు.

షీలా అర్చింది, "ఏమిటిది కుమార్?"

"ష్‌ష్! తలుపులు మూసుకున్నాయి, మనం ఇప్పుడు భార్యాభర్తలం" ధైర్యం తెచ్చుకుని ఆవేశాడు సావన్.

"కుమార్! ప్లీజ్, ప్లీజ్!" ఆమె అరుస్తోంది. "మీరు తప్పు చేస్తున్నారు—తర్వాత చింతిస్తారు!"

"నా స్వెన్స్ షీలా! నన్ను నమ్మవా?" మొదటి సారిగా ఆమెను ముట్టుకున్నాడు.

"నేను నిన్ను తప్పక పెళ్ళి చేసుకుంటాను. రేపే డాడీకి ఫోన్ చేస్తాను. ఆయన అభ్యంతరం చెప్పరు కమాన్!"

ఆమె భుజం మీద చెయ్యి వేసి వెనక్కి లాగాడు. ఆమె అతని గుండెలమీద వాలింది.

"షీలా! ఇది ఆనందంగా గడపవలసిన సమయం. ఈ రోజు... ఈ రాత్రి జన్మకంతటికీ జ్ఞాపకముంచుకోవలసిన రాత్రి. మరుపురాని మధురరాత్రి షీలా, ఒక్కసారి నవ్వు!"

6

సూర్యకిరణాలు ముఖం మీదపడి గిలిగింతలు పెడుతున్నాయి.

కళ్ళు తెరవబుద్ధి కాలేదు సావన్ కి. మెలుకువ వచ్చినా అలాగే పడుకుని రాత్రి అనుభవం నెమరు వేసుకుంటున్నాడు. తృప్తి సాధించాను. ఇప్పుడు ప్రేమకి పరిపూర్ణత ఏర్పడింది. ప్రపంచాన్ని జయించే శక్తి వచ్చేసింది.

సావన్ హఠాత్తుగా దుప్పటి లాగి పారేసి పక్కకి తిరిగాడు. షీలా లేదు. ముసి ముసిగా నవ్వుకుని తన నగ్న శరీరం చూసుకుని సిగ్గుతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"సార్!" వినిపించాయి మాటలు.

సావన్ చటుక్కున దుప్పటి కప్పుకున్నాడు,

"కమిన్!"

తలుపు తోసుకుని నాగేష్ ప్రవేశించాడు ట్రేతో. సావన్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. వీడు బయటికలా వచ్చాడు?

నాగేష్ ట్రే టీపాయ్ మీద పెట్టి కాఫీ కప్పు అందించాడు.

"సార్, నా గది బయట తలుపు గడియ ఎవరో పెట్టారు. ఎవరు సార్?"

"నేనే."

"ఎందుకు సార్?"

"నువ్వు డిస్టర్బ్ చేస్తావని. బయటికలా వచ్చావు?"

"కిటికీ దూకి" నాగేష్ అన్నాడు నవ్వి.

సావన్ వులిక్కిపడి "టైం ఎంతయింది?" అనడిగాడు.

"ఎనిమిది కావస్తోంది."

"షీలా ఏం చేస్తోంది?"

నాగేష్ ముఖం చిట్లించాడు. "ఆమె గదిలో లేదు సార్."

'బాత్ రూంలో వుండవచ్చు' సావన్ అనుకున్నాడు.

"సరే, నువ్వెళ్ళు."

నాగేష్ వెళ్ళిపోయాడు.

సావన్ కాఫీ తాగేసి వుత్సాహంగా ఈల వేశాడు. ఆదివారం! అయిదవ తారీకు! ఈ రోజు A B C వ్యవహారం ముగించి సాయంత్రం హైద్రాబాదుకి ప్రయాణం కట్టాలి. రేపు వుదయం డాడీకి ట్రంకాల్ చేసి షీలా గురించి చెప్పాలి. సావన్ శరీరం పులకరించింది. మరోసారి రాత్రి అనుభవం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

స్నానం చేసి బట్టలు వేసుకుని ఆఫీసుకి ఫోన్ చేశాడు.

సమయం తొమ్మిదవుతోంది. అవతల మేనేజర్ ముకుందం పలికాడు.

"సావన్ స్పీకింగ్."

"సార్, మీరా? ఎక్కడ్నుంచి మాట్లాడుతున్నారు?"

"ఇక్కడినుంచే."

"వాటె సర్ప్రైజ్! ఎప్పుడు వచ్చారు?"

"నిన్న సాయంత్రం. మేనేజర్, నాకు ఎక్కువ సమయం లేదు. మీరు A B C డాక్యుమెంట్స్ తీసుకుని ఇక్కడికి వస్తారా?—పదకొండు గంటలకి?"

"సర్, మీరు ఓ. కే. చేశారా?"

"అవును. ఈ విషయం మన క్లయింట్స్‌కి తెలుపండి. పదకొండు గంటలకి వాళ్ళతో ఇక్కడికి రండి. దట్సాల్."

ఫోను కట్ చేసి, బయటికి వచ్చాడు సావన్. చకచకా షీలా గదిలోకి నడిచాడు. ఆమె అక్కడ లేదు. బాత్ రూం దగ్గరి కెళ్ళి ఆగాడు. లోన చప్పుడు లేదు.

"షీలా!" అని పిలిచాడు. సమాధానం లేదు. తలుపు నెట్టాడు. బాత్ రూంలో ఆమె లేదు.

తిరిగి గదిలోకి వచ్చాడు. "షీలా?"

రెండవసారి కూడా సమాధానం లేదు. గబగబ బయటికి వచ్చి మెట్లు దిగాడు. కిచెన్ చేరువని తొంగి చూశాడు. నాగేష్ కనిపించాడు. "షీలా ఎక్కడ?"

నాగేష్ ముఖం చిట్లించాడు, "నాకు తెలియదు సార్!"

సావన్‌కి అసహనం ఎక్కువైంది. ఆందోళనగా ఇల్లంతా గాలించాడు. షీలా ఎక్కడా లేదు, మూడు

సార్లు గొంతు చించుకుని ఆమెని పిల్చాడు. సమాధానం లేదు. బయటి కెళ్ళిందా?

సావన్ బయటికి పరిగెత్తాడు. ఆవరణలో ఆమె ఆచూకీ ఎక్కడా లేదు. బంగళా దాటి సముద్రం వెంబడి గాలించాడు.

ఎక్కడి కెళ్ళింది షీలా?

సావన్ మతిపోతోంది. ఆమెకేం సంభవించింది? రాత్రి సంఘటనకి అసహ్యించుకుని ఆత్మహత్య చేసుకుందా? ఆమె దేహం ఈ సముద్రంలో కలిసిపోయిందా? గాడ్! ఆమె చావుకి తనే కారకుడా?

సావన్ శక్తికొద్దీ బంగళాలోకి పరిగెత్తాడు. ఒక్క ఉంగలో నాలుగేసి మెట్లెక్కి మేడమీదికి వెళ్ళాడు. షీలా గదిలోకెళ్ళి ఆత్రుతగా గాలించాడు. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

గదిలో ఆమె సూట్‌కేసు లేదు. ఆమెకి సంబంధించిన వస్తువులేవీ లేవు.

షీలా వెళ్ళిపోయింది. ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఆమె ఈ లోకంలో మాత్రం వుంది. అదే చాలు. మళ్ళీ కన్పిస్తుందా? తను వెతకాలి. తను మోసగాడూ, నీచుడూ కాడని నచ్చజెప్పాలి! ఎక్కడ కన్పిస్తుంది? తిరిగి హైదరాబాదు వెళ్ళిందా, లేక మద్రాసా?

"సార్..." నాగేష్ గొంతు పలికింది.

సావన్ లేదుని చూశాడు.

"సార్...ఎవరో మనిషి వచ్చాడు, మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలిట."

సావన్ వులిక్కిపడ్డాడు. మేనేజర్ ముకుందం గుర్తుక వచ్చాడు. ఇప్పుడతనికి బిజినెస్‌లో ఇంట్రెస్టు

లేదు. "రమ్మను" అన్నాడు విసుగ్గా. నాగేష్ వెను
దిరిగాడు.

పావన్ గడియారం చూసుకున్నాడు. 9-17. మేనే
జర్ని 11-00కి రమ్మన్నాడు, అప్పుడే ఎందుకొచ్చాడు?

"గుడ్ మార్నింగ్, మిస్టర్ పావన్ కుమార్!" ఒక
గొంతు పలికింది. "హౌ ఆర్ యూ?"

పావన్ తలెత్తి చూసి ముఖం చిట్లించాడు. ఎవరితను?

"మీట్ మిస్టర్ గోవింద్ రావ్ ఫ్రం హైద్రాబాద్"
అన్నాడా మనిషి చెయ్యి జాపి. పావన్ పరధ్యానంగా
షేకాండిచ్చాడు.

ఆ మనిషి వెనక్కి తిరిగి నాగేష్ని చూశాడు.
"కుమార్, దిసీజ్ టాప్ సీక్రెట్. ఆ కుర్రాడ్ని
వెళ్ళమను."

పావన్ పూర్తిగా స్పృహలోకి వచ్చి మండిపడ్డాడు.
ఎవరీ మెదడులేని ఆగంతకుడు? తనని ఏకవచనంతో
సంబోధిస్తున్నాడు?

ఆ ఆగంతకుడిని ఒక్క క్షణం చూసి, చెయ్యెత్తి
వెళ్ళమన్నట్లు నాగేష్కి సైగ చేశాడు. నాగేష్ అదోలా
చూసి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ ఆగంతకుడికి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. వెడల్పాటి
అతని ముఖం కండ బలిసి వుంది. పెదవికి రెండు బంగా
రపు కట్టుడు పళ్ళున్నాయి. బట్టతల. ముదురు గోధుమ
రంగు. గుండ్రటి గోధుమరంగు కళ్ళు అతను అపాయకర
మైనవాడని చెప్తున్నాయి. ముఖమేగాక దేహం కూడా
బాగా కండ బలిసి వుంది. తెల్లటి పాంటు, షర్టుపైన
నల్లటి కోటు, బూట్లు ధరించాడు.

"నీతో పరిచయం లేదు, ఎవర్నువ్వు?" సావన్ అడిగాడు కోపంగా.

ఆగంతకుడు నవ్వాడు. "షీలా చాలా అందమైనది కదూ?"

సావన్ ముఖంలో రక్తం వేగంగా ప్రవహించింది. అతని ఎర్రబడ్డ ముఖాన్ని చూసి నవ్వుకుని ఆగంతకుడు తాపీగా సోఫాలో కూచున్నాడు.

"రాత్రి ఆమెతో ఎలా వుంది కుమార్?"

సావన్ నరాలు బిగదీసుకుపోయాయి. గొంతు పెగల్లేదు.

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

ఆగంతకుడు కోటు జేబులోంచి ఒక కవరు తీసి టీపాయ్ పైన పెట్టాడు. సావన్ దాన్ని చటుక్కున అందుకుని తెరిచాడు. నాలుగు ఫోటోలు అందులోంచి జారి వొళ్ళో పడ్డాయి. సావన్ అదిరిపడ్డాడు. భయంకరంగా అరిచాడు.

"రాత్రి తీశాను, షీలా సహాయంతో. షేడ్స్ చక్కగా వచ్చాయి కదూ?"

"షీలా సహాయంతోనా?"

"అవును."

"అంటే_ఆమే, నువ్వూ..."

"అవును, ఈ బిజినెస్‌లో షీలా నేనూ పార్టనర్స్. మరో విషయం, ఆమె పేరు షీలా కాదు. వనజ. ఆమె వూరు మద్రాసు కాదు, వరంగల్. ఆమె తమిళియన్ కాదు, తెలుగు అమ్మాయి. ఆ సర్టిఫికెట్స్ షీలా అనే అమ్మాయి దగ్గర తస్కరించినవి. ఇంకో నిజం చెప్పా

లంటే ఆమె నా లవర్. ఇంకా పచ్చి నిజం చెప్పాలంటే ఆమె కాల్ గర్ల్."

సావన్ తటాలున లేచి ఆగంతకుని మీదికి లంఘించాడు.

"నన్ను నాశనం చేశావు! అపవిత్రుడ్ని చేశావు! నిన్ను చంపుతాను!"

ఆగంతకుడు పెద్ద పెట్టున నవ్వు ప్రారంభించాడు. సావన్ ని వెనక్కి తోసి, నవ్వాపుకుని, "నువ్వు ఆడదానివి కావు, అవునా?" అన్నాడు. "మగాడివి! మగాడికి పవిత్రత ఏమిటి? శీలం ఏమిటి? కుమార్, ఈ రెండూ మగాడికి వుండనవసరంలేదు. పరువు ప్రతిష్టలుంటే చాలు."

సావన్ సోఫాలో ఆయాసంతో వగరుస్తున్నాడు.

"కుమార్! వూరికే అలా రెచ్చిపోకు. వుద్రేకం చల్లార్చుకో. ప్రశాంతంగా బిజినెస్ సెటిల్ చేసుకుందాం. ఓ. కే?" ఆగంతకుడు అన్నాడు.

సావన్ చెంపలు రుద్దుకున్నాడు. "ఆల్ రైట్, యూ బ్లాక్ మెయిలర్. ఎంత కావాలి నీకు?"

"రెండు లక్షలు."

"రెండు లక్షలు చాలా ఎక్కువ."

"నీ పరువుకంటే కాదు."

"నేను డబ్బు యివ్వకపోతే?"

ఆగంతకుడు వెనక్కి వాలాడు. "చూడు కుమార్! నేనెప్పుడూ ఫ్రాంక్ గా వుంటాను. డబ్బివ్వకపోతే ఫోటోలు మీ డాడీకి చేరతాయి ఆయన దగ్గర నాలుగు లక్షలు బిజినెస్ చేస్తాను."

సావన్ మళ్ళీ ఫోటోలందుకుని చూశాడు, షీలా!

ఎంత తెలివిగా మోసం చేసింది. ఎంత చక్కగా నటించింది!

"కుమార్, వనజ నీతో పరిచయమైనప్పటినుంచీ నేను కెమేరా పట్టుకుని తిరుగుతున్నాను" మళ్ళీ అన్నాడు బ్లాకుమెయిలర్. "ఎంతకీ నువ్వు రంగంలో దిగడం లేదు! చాలా విసిగిపోయాను కుమార్!"

పావన్ తేరుకున్నాడు. "నెగటివ్స్ యెక్కడ వున్నాయి?"

"నీచేతికి చిక్కనిచోట. బ్యాంకు లాకరులో."

"ఏ బ్యాంకులో? ఎప్పుడు దాచావు?"

"ఉదయమే పోస్ట్ చేశాను. నేషనల్ బ్యాంకు, అబిడ్స్, హైదరాబాద్. అక్కడ నాకో లాకరుంది. ఆ కవరుని అందులో భద్రపరచమని వ్రాశాను. ఈసమాచారం నీకే విధంగానూ ఉపయోగపడదు కుమార్."

పావన్ సాలోచనగా తలూపాడు.

బ్లాకుమెయిలర్ యింకా యిలా అన్నాడు. "నేను ఫ్రాంక్ గా వుంటానని ముందే చెప్పాను. నువ్వేదేనా పథకాలువేస్తుంటే విరమించుకోవడం మంచిది. లాకర్లో వున్న ఆ కవర్ని నేను చనిపోయిన పక్షంలో తెరవమని ఆదేశమిచ్చాను."

పావన్ ఉలికిపడ్డాడు. అంతలోనే నెమ్మదిపడి, "సరే నువ్వు చచ్చాక బ్యాంకువాళ్ళు ఆ కవర్ తెరుస్తారు. తెరిచి ఏం చేస్తారు? బూతు ఫోటోలని నాశనం చేస్తారు" అన్నాడు.

బ్లాక్ మెయిలర్ నవ్వాడు. "నీకింకా స్పష్టంగా చెప్పలేదు. ఒకవేళ నేను చస్తే ఆ కవరు బ్యాంకువాళ్లు విప్పుతారు. ఆ కవర్ లో ఒక ఉత్తరమూ మరో కవరూ

వుంటుంది. ఈ రెండవ కవరులో నెగటివ్‌లూ, కాపీలూ వుంటాయి. ఈ రెండవకవరు వాళ్ళు విప్పరు. అర్థమయిందా? నేనా ఉత్తరంలో వ్రాసిన ప్రకారం మీ డాడీకి పోస్టు చేస్తారు.''

''ఇలా ఇంకెందరి కవర్లున్నాయి, లాకరులో?''

''నాకు తెలియదు. చాలా వున్నాయి. ఎన్నడూ లెక్కించలేదు. కుమార్, ఆ కవర్స్ లాకరులోవున్నంత వరకు నా ప్రాణాలకి రక్షణ వుంటుంది. ఒకవేళ నేను ఛస్తే ఆ కవర్స్ మీ బ్రతుకుల్ని నాశనం చేస్తాయి.''

సావన్ ఉగ్రుడయ్యాడు. ''పిచ్చిగా మాట్లాడుతూ వున్నావు! నీ క్లయింట్స్ నిన్ను చంపుతారన్న భయంతో వాటిని దాచావు. కానీ నువ్వు ఎవరూ చంపకుండానే చావచ్చు. నీ శరీరంలో చాల కొవ్వువుంది. ఏ క్షణాన అయినా గుండె ఆగి చావచ్చు! రోడ్డు దాటుతుండగా బస్సుకిందపడి చావవచ్చు. కారు డ్రయివ్ చేస్తూ ఆక్సిడెంట్ చేయవచ్చు...ఏ రూపంలోనయినా నీకు చావు ముంచుకు రావచ్చు.''

బ్లాక్ మెయిలర్ మళ్ళీనవ్వాడు. ''నీకు మరో విషయం స్పష్టం చేయాలి. నాకు యే రూపంలోనయినా చావు రావచ్చు. ఏ రూపంలో వచ్చినా దానిమీద దర్యాప్తు సాగుతుంది. అది ఆక్సిడెంట్ కాక హత్య అని తేలితే మీరంతా బజారున పడతారు.''

''ఒకడు చేసిన నేరానికి అందరూ ఎందుకు బజారున పడాలి?''

''వాళ్ళంతా అతనికిశత్రువులయ్యేందుకు! అర్థమైందా! కాబట్టి ఎవరూ నన్ను చంపే ప్రయత్నం చేయరు. ఆ

నెగటివ్స్ సురక్షితంగా వుంటాయి. నేనూ, మీరూ సుర క్షితంగా వుంటాం!"

"బాస్టర్డ్! తెలివయిన ప్లాను వేశావు!"

"పెద్దవాడ్ని అలా తిట్టకు. నా ప్లాన్లు అలాగే వుంటాయి."

"మంచిది. ఒక వేళ నేను డబ్బివ్వకపోతే, పోలీసులకి తెలియజేస్తే?"

"అలా చేస్తావా? ఈ ఫోటోలు మీ డాడీ చేతిలో పడతాయని తెలిస్తే చేయవనుకుంటాను."

సావన్ నిట్టూర్చాడు.

"కుమార్, ఇక బయటపడే మార్గాలు లేవు—డబ్బు చెల్లిస్తే తప్ప!"

"బాస్టర్డ్ డబ్బు ముట్టాక పూరుకుంటావని గ్యారంటీ ఏమిటి? నెగటివ్స్ నీ దగ్గరే వుంటాయి. మళ్ళీ మళ్ళీ రావని నమ్మక మేమిటి?" సావన్ అడిగాడు ఆవేశంగా.

"నా వృత్తికి కొన్ని నియమాలున్నాయి. వాటిని కచ్చితంగా పాటిస్తాను. నన్ను పూర్తిగా నమ్మవచ్చు కుమార్, ఈ విషయంలో పొరపాటులేదు. నేను ఒకే సారి డబ్బు తీసుకుంటాను" మృదువుగా అన్నాడు బ్లాక్ మెయిలర్.

"కానీ నువ్వు అత్యాశకి పోతున్నావు. అంతడబ్బు నేనివ్వలేను!"

బ్లాక్ మెయిలర్ లేచి టైం చూసుకున్నాడు. "సరే, కుమార్ ఇప్పుడు పదిన్నర అవుతోంది. ఊళ్ళో నేను సాయంత్రం అయిదు గంటలవరకూ వుంటాను. ఈలోపు ఆలోచించి ఏ విషయిం తెలియచెయ్. హోటల్ నర్తకి,

రూం నెంబర్ ట్వెంటీఫోర్."

బ్లాకుమెయిలర్ చకచక బయటకి నడిచాడు.

7

పదకొండు గంటలకు ఏ బి సి వ్యవహారం ఎలాగో ముగించి తిరిగి ఆలోచనల్లో పడ్డాడు సావన్.

రెండు లక్షలు.

బయటపడే మార్గాలు లేవు—డబ్బు చెల్లిస్తే తప్ప! సావన్‌కి మతిపోతోంది. బ్లాక్ మెయిలర్‌కు డబ్బు ఎక్కడనుంచి తేవాలి? డాడీకి తెలియకుండా ఎలా ఇవ్వాలి? ఒకవేళ ధైర్యంచేసి ఇస్తే లెక్కలెలా చూపించాలి? తప్పుడు లెక్కలు చూపించాలా? సావన్ ఉలికి పడ్డాడు. డాడీ దగ్గర కొమ్ములు తిరిగిన ఆడిటర్సున్నారు! సావన్‌కి అసహనం ఎక్కువైంది. ఇప్పుడేం చేయాలి? ఇలాటి చిక్కుల్లో పడతాడని తానెన్నడూ అనుకోలేదు. ఇంత ఘోరంగా మోసపోతాడని అసలు వూహించలేదు.

నెవర్ లవ్ ఎ స్ట్రేంజర్! నాగేష్ చెప్పిన మాటలు, చేసిన హెచ్చరికలూ ఒక్కొక్కటి జ్ఞాపకం వస్తూంటే ఏడుపు ముంచుకు రాసాగింది. తన ఉన్నత ఆశయాలను నియమాలనూ, సాంప్రదాయాలనూ కేవలం ఒకే ఒక్క రాత్రి ఒక కాల్ గర్ల్ దగ్గర కడిగేసుకున్నాడా!

ఇలాటి పరిస్థితుల్లో చావుతప్ప మరో గత్యంతరంలేదు. ఇంత ఘోరంగా ఓడిపోయాక బ్రతకడానికి ఆత్మాభిమానం ఒప్పుకోడంలేదు!

బెడ్ మీద రెండు నిముషాలుకూచుని ఆలోచించాడు. ఆ తర్వాత ఫోటోల్ని తగలబెట్టాడు. అప్పుడే ఒక మెరుపు మెరిసింది మెదడులో. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది...

గోవిందరావ్ బ్లాక్ మెయిల్ కోసం ఆ లాకర్ ఉప యోగించుకుంటున్నాడని బ్యాంక్ కి ఉత్తరం వ్రాస్తే? గోవిందరావ్ గుట్టు బయటపడుతుంది. బ్యాంక్ వాళ్ళు అతన్ని పోలీసుల కప్పగిస్తారు!

మరుక్షణం సావన్ కొయ్యబారి పోయాడు.

అతను బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నాడని ఆధారమేమిటి? ఫోటోలు! కానీ...కానీ...క్షణం క్రితం ఆ ఫోటోల్ని తను తగులబెట్టేశాడు. లాకర్ లోవున్న కవర్లని బ్యాంకు వాళ్ళు గోవింద్ చచ్చేవరకూ తెరవరు!

ఇక లాభంలేదు! తనకంటే వాడికి చాలా తెలివుంది. వాడి పథకంలో లోపం తను కనిపెట్టలేడు. తను ఓట మిని అంగీకరించాలి. అంటే రెండు లక్షలు యివ్వాలి. లేదా వాడి విధించే శిక్షకు సిద్ధంకావాలి. కానీ, ఈ రెండూ తనవల్లకావు. తనవల్ల ఈ పరిస్థితిలో సాధ్య మయ్యేది ఒక్కటే ఒకటి: ఆత్మహత్య.

"సార్" విన్పించాయి మాటలు.

సావన్ విసురుగా తలెత్తిచూశాడు. గుమ్మంలో నాగేష్.

"సార్, మీరేమి భయపడకండి. అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది."

సావన్ కి మతిపోయింది. నాగేష్! బ్లాక్ మెయిల్ గురించి వాడికి తెలిసిపోయింది.

తేరుకుని, "ఏమిటి సవ్యంగా జరుగుతుంది?" అని గొణిగాడు.

నాగేష్ లోనికి వచ్చాడు. "సార్, నా దగ్గర ఒక పథకం వుంది."

"ఏమిటి నాగేష్ నువ్వనేది?"

నాగేష్ నవ్వాడు. "నేను అంతా విన్నాను సార్, క్షమించండి."

సావన్ జుత్తు పీక్కున్నాడు. "ఇప్పుడే పథకమూ పనికిరాదు నాగేష్! ఆ నెగటివ్స్ మన అందుబాటులో లేవు."

"బ్లాక్ మెయిలర్ మన అందుబాటులో వున్నాడుకదా సార్?"

సావన్ విసురుగా తలెత్తి చూశాడు. నాగేష్ గొంతులోని గాంభీర్యం అతన్ని గాభరా పెట్టింది. "ఏమిటి నాగేష్?"

"నెగటివ్స్ ఇచ్చేయమని వాడ్ని ఒప్పిస్తాను సార్" నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడు నాగేష్.

సావన్ మరింత కంగారు పడ్డాడు. "ఏమిటి వాగుతున్నావ్? వాడ్ని ఒప్పిస్తావా? వాడేం పసివాడుకాదు నాగేష్ బుజ్జగించడానికి."

నాగేష్ సీరియస్‌గా అన్నాడు. "నేను సహాయం చేయాలంటారా లేదా"

"ఎలా సహాయం చేస్తావు నాగేష్? నీకు మతిపోయింది!"

నాగేష్ తన దృఢమైన చేతులు చాచాడు. "వీటి సహాయంతో. ఈ చేతులతో. వాడివొళ్ళు కొవ్వుబలిసి వుంది. బలంలేదు. నా చేతులు వాడి వొంటిమీద పడ్డాయంటే ఏ పనయినా చేస్తాడు సార్!"

సావన్ గుండెలు అదిరాయి. గోవింద్ మాటలు గుర్తొచ్చాయి.

'నేను ఛస్తే మీరు బజారున పడతారు!'

"నాగేష్, ఆ ఫోటోలు, నెగటివ్స్ ఇప్పుడు పోస్టులో వున్నాయి."

నాగేష్ తల యెగిరేశాడు."బ్యాంకికు ఉత్తరం వ్రాయమని చెప్తాను. ఆ నెగటివ్స్ ఇక్కడికి వస్తాయి."

నాగేష్ గొంతులో ధైర్యానికి సావన్ తేయకున్నాడు "సరే, నీ పథకం ఏమిటో చెప్పు. ఆలోచిస్తాను."

"సార్, బ్యాంకువాళ్ళకి గోవింద్ వ్రాస్తున్నట్లు ఒక ఉత్తరం టైప్ చేయండి. ఆ ఉత్తరంలో తను ఈరోజు ఒక కవరు పోస్టు చేసినట్టూ, అది అందిన వెంటనే విప్పకుండా మీ పేర్న ఈ అడ్రసుకు తిప్పి పంపమనీ రాయండి. కింద ఈ బంగళా అడ్రసు ఇవ్వండి ఆ తర్వాత గోవింద్ ని పిలకండి. నేను సంతకం చేయించి పోస్టు చేస్తాను. ఆ నెగటివ్స్ మనకి అందేవరకూ వాడ్ని యిక్కడ బంధించి వుంచుతాను."

"అంత సులభమా?"

"వాడిచేత సంతకం చేయించడం సమస్యకాదు సార్," నాగేష్ అన్నాను నిర్లక్ష్యంగా. "యాభయ్యేళ్ళ ముసలివాడు! నా చేతి దెబ్బలు పది పడ్డాయంటే వరసగా వంద సంతకాలు చేస్తాడు."

"నాగేష్, వాడు సంతకం చేయకపోతే లేదా, దెబ్బలాటలో ఛస్తే పరిస్థితి మరింత తీవ్రమవుతుంది. నీ ప్లానులో చాలా రిస్కు వుంది. లేదు నాగేష్ లేదు, ఇదంతా—"

"సార్-సార్-సార్! ఇదంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది! వాడు నా చేతులో తన్నులు మాత్రమే తింటాడు. చావడు. వాడి వయసు యాభై, నా వయసు యిరవై. వాడి దగ్గర బుద్ధిబలం వుంది, నా దగ్గర కండబలం వుంది.

సంతకం చేయిస్తాను. చేసి తీరతాడు! మీరు వాడ్ని పిలవండి."

సావన్ ఇక ఆలోచించకుండా వెళ్ళి ఈ తరం చెప్పు చేశాడు. ఆ తర్వాత హోటల్ నరకికి ఫోను చేసి రూం ట్వెంటీఫోరుకి కనెక్ట్ చెయ్యమని అడిగాడు. ఒక నిముషం తర్వాత గోవింద్ గొంతు పలికింది.

"సావన్ మాట్లాడుతున్నాను. ఈ బిజినెస్ నేను గెలవలేనని నువ్వు చెప్పావు. యూ ఆర్ కరెక్ట్. ఓటమి నంగీకరిస్తున్నాను' ఎంతో బాధగా అన్నాడు సావన్.

"ఓ.కే." గోవింద్ అన్నాడు. "నువ్విలా ఫ్రాంకుగా మనస్ఫూర్తిగా ఓటమిని అంగీకరిస్తున్నందుకు సంతోషిస్తున్నాను. డబ్బెలా చెల్లిస్తావు?"

"చెక్కు ఇస్తాను."

"నిజం? ఈ విషయంలో మోసం లేదుకదా? కుమార్ అనుభవంగలవాడ్ని నేను చెప్తున్నాను--ఎలాటి ఎత్తులూ వేయక! చాలా చాలా చింతిస్తావు!"

"చెక్కు ఇస్తాను."

"ఆల్ రైట్. అరగంటలో వచ్చేస్తాను రూం ఖాళీ చేసి. నీ దగ్గర చెక్కు తీసుకుని హైదరాబాద్ వెళ్ళిపోతాను." లైను కట్ అయింది.

సావన్ నిట్టూర్చి వెనక్కి తిరిగాడు. నాగేష్ కన్పించాడు. "ఏమన్నాడు సార్?"

"అరగంటలో వస్తానన్నాడు" బలహీనంగా అన్నాడు సావన్.

నాగేష్ తన చేతుల్ని చూసుకున్నాడు. "సక్సెస్ అవుతుంది సార్!"

సావన్ కి ఏమాత్రం నమ్మకం లేదు. రెండే రెండు సంభవాలున్నాయి. మునగడం లేదా, తేలడం. ఈలాటి వ్యవహారాల్లో తనకి అనుభవం లేదు కాబట్టి తేలడానికి కనీసం ఈతకూడా రాదు. నాగేష్ ధైర్యం చూస్తోంటే ఆశ్చర్యమేస్తుంది. తనకంటే చిన్నవాడు, తెలివి తేటలు అంతంత మాత్రం కానీ ధైర్యం మాత్రం తనకి మించింది వుంది.

'...పది దెబ్బలు పడ్డాయంటే వరసగా వంద సంతకాలు చేస్తాను.'

ఈ నాగేష్ మాటలు సావన్ కి జ్ఞాపకం వచ్చి అతన్ని చూశాడు. నిజంగా నాగేష్ ఈ సమస్యని సాధిస్తాడని నమ్మకం ఏర్పడింది.

సరిగ్గా మూడుగంటలకి బయట కారాగిన శబ్దం వినిపించింది.

సావన్ తేరుకుని గాభరాగా అన్నాడు "వచ్చేడు!"

నాగేష్ తలుపు దగ్గరికెళ్ళి చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డాడు. సావన్ అటూ యిటూ చూసి నాగేష్ ని చూశాడు వణుకుతున్న కాళ్ళతో గాభరాగా.

"ధైర్యం సార్, ధైర్యం!"

బయట అడుగుల అలికిడయింది. సావన్ లోతుగా వూపిరి పీల్చి వదిలాడు. రెండునిముషాల్లో గోవింద్ గదిలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"హల్లో కుమార్! ఐయామ్ వెరీ గ్లాడ్! కమాన్! లెటజ్ సెటిల్ ది బిజినెస్!" సోఫాలో తాపీగా కూచోని అన్నాడతను.

సావన్ అతని కెదురుగా కూచున్నాడు. గోవింద్

వెనక్కి తిరిగి నాగేష్‌ని చూసి, "కుమార్, దిసీజ్ టాప్ సీక్రెట్! ఆ కుర్రాడ్ని వెళ్ళమను!" అన్నాడు.

సావన్ చిన్నగా నవ్వాడు. "అవసరం లేదు. గోవింద్, ఇప్పుడు పరిస్థితి మారింది. ఈ వుత్తరం మీద నువ్వు సంతకం చెయ్యాలి. నేను చెక్కు ఇవ్వడం లేదు."

గోవింద్ ముఖంలో వేగంగా రంగులు మారాయి. కళ్ళు చీల్చి చూశాడు.

"ఏమిటి కుమార్! నీ మెదడు సరిగా వుందా? యూ డర్టీ రోగ్! నేను ఎవర్ననుకుంటున్నావు? నా షరతులేమిటనుకుంటున్నావు? గుర్తు తెచ్చుకో!"

సావన్ గట్టిగా నవ్వాడు. "పరిస్థితి మారింది గోవింద్! ఆ వుత్తరంమీద సంతకం చేసెయ్. క్షేమంగా వుంటావు, లేదా—"

"లేదా...?" వ్యంగ్యంగా అడిగాడతను.

"ఆ కుర్రాడు రంగంలో దిగుతాడు. నువ్వు చావకుండా బ్రతకకుండా కొడతాడు. హింస నాకు నచ్చదు గోవింద్. గెలుపు నాది, ఓటమి అంగీకరించి సంతకం పెట్టేయ్!" అర్చాడు సావన్.

అతని అరుపుకి కొయ్యబారిపోయి చూశాడు గోవింద్. ఆ తర్వాత ఉత్తరం అందుకుని చదివాడు.

"ఓ. కే. కుమార్! పరిస్థితి అర్థమైంది. నువ్వు నాకు లొంగకుండా ఎత్తులు వేస్తున్నావు. ఇక నా పని ఆ నెగటివ్స్‌ని మీ డాడీకి..."

"షటప్! సంతకం చెయ్యి!"

గోవింద్ లేచి వాచీ చూసుకున్నాడు. "నాకు టైం అవుతుంది. వెళుతున్నాను. సావన్, మీ డాడీతోనే బిజినెస్ మాట్లాడతాను..."

విచారంగా తల వంచుకుని బయటికి అడుగు వేశాడతను.

"ఎక్కడికి?" నాగేష్ అడిగాడు అడ్డువచ్చి.

"గెట్ వే!" అతన్ని పక్కకు తోసి ముందుకి నడిచాడు గోవింద్.

వెనక నుంచి నాగేష్ అతని చెయ్యి పట్టుకుని వేగంగా గిరగిర తిప్పి వదిలేశాడు. గోవింద్ విసురుగా వెళ్ళి గోడకి గుద్దుకున్నాడు. కెవ్వుమని అర్చి ముఖం పట్టుకున్నాడు. అతని రెండు బంగారపు కట్టుడు పళ్ళు వూడి కింద పడ్డాయి. రక్తం వస్తోంది.

సాధన్ కంగారుగా బయటికి వచ్చారు. "నాగేష్! అతన్ని కొట్టకు!"

"సార్, మీరు లోనికి వెళ్ళండి. కమాన్, ఏయ్ బ్లాక్ మెయిలర్! సంతకం! సంతకం ప్లీజ్!" నాగేష్ గోవింద్ దగ్గరికి నడిచాడు.

గోవింద్ తల ఎత్తి చూసి, "మొగాడ్! నన్ను కొట్టావు. నీ అంతు చూస్తాను!" అనర్చాడు.

నాగేష్ నవ్వాడు. "అలాగే...అలాగే...ముందు లేచి ఆ పళ్ళు ఏరుకో! గెటప్! మర్యాదగా వచ్చి సంతకం పెట్టు. లేదా..."

గోవింద్ హఠాత్తుగా లేచి నాగేష్ దవడ మీద గుద్దాడు. నాగేష్ కీచుమని అర్చి వెనక్కి పడ్డాడు. గోవింద్ మెట్లవేపు దూకి గబగబ దిగసాగాడు.

సాధన్ కొయ్యబారిపోయి చూస్తున్నాడు.

పరిస్థితి గ్రహించి నాగేష్ తటాలున మెట్లమీద గోవింద్ పక్కన దూకాడు. ఇద్దరూ కింద హాల్లోకి దొర్లారు. నాగేష్, గోవింద్ ఛాతీమీద కూచుని పిడికిళ్ళు

బిగించి అతని ముఖం మీద బాదసాగాడు. గోవింద్ వూపిరాడక తన్నుకుంటున్నాడు.

"నాగేష్! నాగేష్! ఆపు! వాడు ఛస్తాడు!" సావన్ అరుపుకి తెలివిలోకి వచ్చాడు నాగేష్. అతని మీదనుంచి లేచి కాలితో తన్నాడు. "లే!"

గోవింద్ లేవలేదు. బాధగా మూల్గుతున్నాడు. నాగేష్ అతని కాలరు పుచ్చుకుని లేపి నిలబెట్టాడు. సావన్ అక్కడికి పరిగెత్తి వచ్చాడు.

"గోవింద్! ముందే చెప్పాను, నీ దగ్గర బలం లేదు. అనవసరంగా దెబ్బలెందుకు తింటావు! సంతకం చేసేయ్" సావన్ నచ్చచెప్పాడు.

గోవింద్ అడ్డంగా తలూపాడు. "నో! ఆ నెగటివ్స్ నాకు రక్షణ కల్పిస్తాయి. కుమార్, నీకు మరో విషయం చెప్పాలి. నాకు గుండెజబ్బు వుంది. మూడుసార్లు స్ట్రోక్ వచ్చింది. దేహానికి శ్రమ ఇవ్వకూడదన్నాడు డాక్టరు. ఈ కోతిగాడు నన్ను కొట్టాడు. ఆల్ రైట్! నేను చావాలనుకుంటే కొట్టమను!"

నాగేష్ చెయ్యి లేపాడు. సావన్ చటుక్కున నాగేష్‌ని ఆపాడు. "ప్లీజ్ గోవింద్, సంతకం చెయ్. నిన్ను వదిలేస్తాం."

గోవింద్ నవ్వాడు. "నేను సంతకం చేయను. మీరేం చేస్తారో చేసుకోండి. కొట్టండి, చంపుకోండి, చావండి! సంతకం మాత్రం చేయను. కానీ ఒక చిన్న సలహా ఇస్తాను, నా సంతకం ఫోర్జ్ చేయండి దమ్ములుంటే!"

సావన్ నాగేష్‌ని చూశాడు.

నాగేష్ తలూపి గోవింద్ దగ్గరికి వెళ్ళి కోటు విప్పి జేబులు గాలించాడు. కుడి జేబులోంచి ఒక బ్లాంక్

చెక్కు తీసి సాగర్‌కి అందించాడు. ఆ తర్వాత గోవింద్‌ని ముందుకు నెట్టి "నువ్వు మేం వదిలేస్తే తప్ప వెళ్ళలేవు, నడువ్!" అని కసిరాడు.

నాగేష్ దెబ్బలకి ఆయాసంగా వగరుస్తూ, మూల్గుతూ బ్లాక్ మెయిలర్ నాగేష్ వెంట బయటికి నడిచాడు.

సాగర్ ఆ చెక్కును చూశాడు. దానిమీద గోవింద రావు సంతకం వుంది. ఇక ఫోర్జరీ మిగిలిందన్నమాట! ఓహ్... ఏమిటీ అడుగడుగున ఆటంకాలు!

నాగేష్ తిరిగి వచ్చాడు. "వాడిక లేవలేడు సార్, రెస్టు తీసుకోమన్నాను."

"ఎక్కడున్నాడు?"

"గ్యారేజిలో. తప్పించుకోలేడు సార్. ఇనప తలుపులు తెరవలేడు. వెంటిలేటర్ వూచలు వంచలేడు. వంచినా అందులో ఇరుక్కుంటాడు!" నవ్వాడు నాగేష్ గర్వంగా. "సార్, వాడ్ని కొడుతూ కాలం వృధా చేసే కంటే ఆ వుత్తరం మీద వాడి సంతకం ఫోర్జరీ చేయడం మంచిది. ఇది చాలా డేంజరు. అయినా ప్రయత్నించక తప్పదు. నేను ఆచారి దగ్గరి కెళతాను సార్."

సాగర్ మాట్లాడలేదు.

"భయం లేదు సార్. ఆచారి నమ్మకమైనవాడు. ఆ వుత్తరం ఇలా ఇవ్వండి. అతనికి కొందరు ఫోర్జర్స్ తెలుసు. గోవింద్ సంతకం ఫోర్జ్ చేయడం కష్టం కాదు. రెండు వేలకి చెక్కు ఇవ్వండి."

ఇక మాట్లాడలేదు సాగర్. చెప్పినట్లు చేశాడు.

"నాగేష్ త్వరగా వచ్చేయ్. నేనిక్కడ ఒంటరిగా వుండలేను."

"అలాగే సార్, భయపడకండి. అంతా సవ్యంగా జరుగుతుంది."

సావన్ మెరుస్తున్న నాగేష్ కళ్ళల్లోకి చూశాడు.

"సార్, ఈ గ్యారేజి తాళాలు మీ దగ్గర వుంచండి" నాగేష్ వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

8

సాయంత్రం ఏడుగంటలయినా నాగేష్ జాడలేదు.

కిటికీ దగ్గర కూచున్న సావన్‌కి బయట ఏమీ కన్పించడం లేదు. చంద్రుడు ఇంకా రాలేదు. గుండెలు హడలెత్తించే సముద్రపు హోరు తప్ప బంగళాలో భయంకరమైన నిశ్శబ్దం తాండవిస్తోంది.

రకరకాలుగా అనుమానాలూ, భయాలూ సావన్‌ని ఆవహించుకున్నాయి. నాగేష్ ఇంకా ఎందుకు రాలేదు? ఆచారి కలకలేదా? ఇప్పుడు తన ఆశలన్నీ ఆ ఫోర్జరీమీదే వున్నాయి. ఈ ఫోర్జరీ గనుక బెడిసికొడితే తన సర్వనాశనం తప్పదు.

గోవింద్ జ్ఞాపకం వచ్చాడు. నాగేష్ అతన్ని కొట్టిన దెబ్బలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. సావన్ నిలువునా వణికిపోయాడు. నిజంగా వాడికి గుండెజబ్బు వుందా? లేక దెబ్బలు తప్పించుకోడానికి బుకాయించాడా? లేదు, నిజంగా వాడికా జబ్బు వుండి వుంటుంది. ఆ విషయం వాడు చెప్పకపోతే చచ్చేవాడే!

సావన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. గ్యారేజిలో గోవింద్ ఏం చేస్తున్నాడు? తప్పించుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడా? సావన్ గభాల్న లేచి తలుపు లోపల గడియపెట్టాడు.

వాడు తప్పించుకుంటే తన దగ్గరికే వస్తాడు. నాగేష్ లేకుండా తను వాడ్ని ఎదుర్కోలేడు. నాగేష్ ఎప్పుడు

వస్తాడు? ఈ భయంకరమైన వంటరితనం నుంచి విముక్తి కలిగే దెప్పుడు?

అకస్మాత్తుగా బయట రకరకాల చప్పుళ్ళు పెద్ద పెట్టున ప్రారంభమయ్యాయి.

సావన్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

గ్యారేజి తలుపులు శబ్దం చేస్తున్నాయి. గోవింద్ తన శక్తికొద్ది వాటిమీద బాదుతున్నాడు! పగలగొట్టి బయటకి వచ్చేస్తాడు.

చప్పుళ్ళు ఇంకా ఎక్కువయ్యాయి. సావన్ తేరుకుని గ్యారేజీ వేపుకు పరిగెత్తాడు.

వాడ్ని బయటకి రానీయకుండా చేయాలి. వాడి ప్రయత్నాలు మాన్పించాలి. గ్యారేజి తలుపులు ముందుకీ వెనక్కీ వూగుతున్నాయి.

"గోవింద్! గోవింద్, ఏం చేస్తున్నావ్?"

"నన్ను బయటికి రానీయ్! తలుపు తెరువ్!"

"లేదు గోవింద్। నువ్వక్కడే వుండాలి. తలుపులు విరగ్గొట్టకు!"

శబ్దాలు ఇంకా ఎక్కువయ్యాయి "కుమార్, నన్ను బయటకి రానీయ్!"

"గోవింద్, నా మాట విను! నువ్విలా గొడవ చేస్తే నా గేష్‌ని పిలుస్తాను. నిన్ను వాడు కొట్టడం సహించలేను గోవింద్!"

"వాడెక్కడ వున్నాడు?"

"నిద్రపోతున్నాడు. ఈ చప్పుళ్ళకి మేల్కొన్నాడంటే నీ వొళ్ళు హూనమవుతుంది."

"అబ్బా! కుమార్! గుండె...నాగుండె"

"గోవింద్!"

"కుమార్...హాల్లో హాంకోటు జేబులో టాబ్లెట్స్ సీసావుంది. ప్లీజ్, ప్లీజ్ కుమార్! తీసుకరా!"

సావన్ పిచ్చివాడిలా ఇంట్లో కురికాడు. హాల్లోసోఫా మీద గోవింద్ కోటు కన్పించింది. జేబులు వెతికాడు. ఒకసీసా దొరికింది. దాన్ని చూశాడు. లేబిల్ లేదు. లోన తెల్లటి మాత్రలు వున్నాయి. అవి ఏ మాత్రలైనా కావచ్చు...నిద్ర మాత్రలు...అజీర్తి మాత్రలు.

సావన్ మాటూతుగా తేరుకున్నాడు. ఇదేదో ట్రిక్ కాదు కదా? వాడికి నిజంగా స్ట్రోకువచ్చిందా? బుకాయిస్తున్నాడా? ఈసీసా అందించడానికి తనుడోర్స్ తెరిసే దాడి చేస్తాడా? అవును! ఇందులో మోసంవుంది. వాడికి స్ట్రోక్ రాలేదు. ఎత్తులు వేస్తున్నాడు.

గబగబ గ్యారేజి చేరుకున్నాడు. "గోవింద్, సీసా కోటులో లేదు, కారులో వుందా?"

"కోటులో వుంది! సరిగా చూడు! కుమార్ క్విక్! టాబ్లెట్స్!" గోవింద్ పెద్దగా మూల్గడం ప్రారంభించాడు. సావన్ తన చేతిలో సీసాని చూశాడు. ఆ తర్వాత గ్యారేజి తాళాల్ని చూశాడు. నో! తాళం తెరవకూడదు! సీసా అందివ్వకూడదు!

"కుమార్! ప్లీజ్ టాబ్లెట్స్."

సావన్‌లో చలనం లేదు.

"కుమార్, త్వరగా! నాప్రాణం–అబ్బా. టాబ్లెట్స్ ప్లీజ్, టాబ్లెట్స్."

గోవింద్ మాటల్లో ఏడుపు ముంచుకువచ్చింది. ఉన్నట్లుండి గట్టిగా ఏడుపు ప్రారంభించాడు.

సావన్‌కి పిచ్చి ఎక్కింది. భయంతో వేగంగా ఇంట్లో కురికాడు. తన గదిలో దూరి తలుపులు బిడాయించాడు.

బుకాయింపులు. వాడివన్నీ బుకాయింపులే. అంతా నటన. మోసం. ఒక వేళ నిజమైతే? వాడు స్ట్రోక్ వచ్చి ఛస్తే? చావనీ. కసిగా అనుకున్నాడు సావన్. సమాజానికి బ్లాక్ మెయిలర్స్ చీడపురుగులు.

ఆరాత్రి క్షణికావేశానికి లొంగిపోయి తనెలాగూ నాశనమయ్యాడు. ఇప్పుడీ గోవింద్ లాటి చీడపురుగుని ఏరిపారేయడానికి తానేమైపోయినా ఫరవాలేదు. తృప్తి వుంటుంది. వాడు ఛస్తే భవిష్యత్ లో వాడి వలలో ఎవరూ చిక్కుకుండా రక్షించిన వాడవుతాడు.

హఠాత్తుగా సావన్ కి షీలా జ్ఞాపకం వచ్చింది. తనను వంచించిన ఈ కాల్ గర్ల్ ఇప్పుడెక్కడవుంది? ఏం చేస్తోంది? గోవింద్ కోసం ఎదురు చూస్తోందా? గోవింద్ ఆమెను కలుసుకోకపోతే పోలీసు రిపోర్టు యిస్తుందా? అప్పుడు... అప్పుడు... అకస్మాత్తుగా గోవింద్ యేడుపు ఆగిపోయింది. సావన్ చెవులు రిక్కించాడు. ఎలాటి అలికిడీ లేదు. వాడు చచ్చాడా? సావన్ వూపిరి బిగబట్టి కాచుకున్నాడు. ఒక నిముషం... రెండు నిముషాలు... మూడు నిముషాలు. నిశ్శబ్దం... నిశ్శబ్దం... నిశ్శబ్దం.

అంతలో నాగేష్ వచ్చాడు అక్కడికి.

"నాగేష్ ఇక లాభం లేదు. వాడు చచ్చాడు. నేనే చంపాను" ఆందోళనగా అన్నాడు.

నాగేష్ సూటిగా చూశాడు. "ఏం చేశారు సార్?"

"వాడికి స్ట్రోక్ వచ్చింది. టాబ్లెట్స్ ఇవ్వమన్నాడు. తలుపు తెరిస్తే పారిపోతాడు. నేనివ్వలేదు. వాడు చచ్చాడు."

"పదండి, చూద్దాం."

"నాగేష్, శవాలంటే నాకు భయం."

నవ్వాడు నాగేష్, "వాడంత సులువుగా బకెట్ తన్నేయడు సార్. ఎత్తులు వేస్తున్నాడు, ఎత్తులు. పదండి, టార్చి ఎక్కడవుంది?"

టార్చి తీసుకుని ఇద్దరూ గ్యారేజీ చేరుకున్నారు. చలీ భయం రెండూ కలిసి సావన్ ని విపరీతంగా వణుకు పుట్టిస్తోన్నాయి.

తలుపు తాళం తీశాడు నాగేష్.

టార్చి వెలిగించి నెమ్మదిగా తలుపు నెట్టాడు. లోనికి వెలుగు వేశాడు. ఒక అడుగు లోనికి వేసి తలుపుకి యిరు పక్కలా చూశాడు. గోవింద్ లేడు. లోనికి వెళ్ళి సావన్ ని పిల్చాడు.

టార్చి వెలుగు గ్యారేజిలో చుట్టూ ప్రసరించాడు. గోవింద్ లేడు. గ్యారేజి మూల పీపాలు, చెక్కడబ్బాలూ వున్నాయి. వాటిమీద టార్చి వేసి పరీక్షగా చూశాడు.

సావన్ వూపిరి బిగబట్టాడు. "నాగేష్, వెంటిలేటర్ చూడు."

చటుక్కున వెంటిలేటర్ మీద టార్చి వేశాడు నాగేష్. చువ్వలు వంచివున్నాయి.

హఠాత్తుగా నాగేష్ కడుపు పట్టుకుని ఆర్చి క్రింద పడ్డాడు. గోవింద్ రెచ్చిపోయిన ఆంబోతులా పీపాల చాటునుంచి పరిగెత్తివచ్చి నాగేష్ కడుపులో కుమ్మి గ్యారేజి బయటకి వురికాడు.

సావన్ కెవ్వుమన్నాడు.

నాగేష్ లేచి బయటకి వురికాడు. ఆరడుగులదూరంలో గోవిందు వురుకుతున్నాడు.

నాగేష్ ఎగిరి అతనిమీదకి దూకి మెడపట్టుకున్నాడు. ఇద్దరూ కింద పడ్డారు. నాగేష్ చటుక్కున లేచి గోవింద్

రెండుకాళ్ళ పట్టుకుని గ్యారేజిలోకి ఈడ్చుకొచ్చేశాడు.

కళ్ళుప్పగించి చూస్తూన్నాడు సావన్.

"గోవిందు, కాచుకో. ఈ దెబ్బతో నీపని గోవిందా" నాగేష్ అర్చి గోవిందుమీదకి లంఘించాడు.

"నాగేష్, అతన్ని వదిలెయ్" సావన్ అరిచాడు గొంతు చించుకుని.

"ఏమీ కాదుసార్, వీడికి గుండెజబ్బులేదు. వొళ్ళు తిమ్మిరెక్కింది" అని నాగేష్ గోవిందు మూతిమీద రెండు గుద్దులూ, వీపుమీద పదిగుద్దులూ, కడుపులో మూడు గుద్దులూ గుద్ది వదిలేశాడు.

గోవిందు వెల్లకిలా పడిపోయి రొప్పసాగాడు. ముఖం వాచింది. నాలిక బయట పెట్టాడు.

సావన్ గట్టిగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

"హా...హా...మంచినీళ్ళు ... మంచి—" గోవిందు గొణుగుతున్నాడు.

"మంచిది" నాగేష్ అడ్డుతగిలాడు. "ఆ మాత్రం అడుగుతున్నావు, అదేచాలు."

9

ఆ రాత్రంతా సావన్‌కి నిద్రపట్టలేదు.

మర్నాడు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకి మేల్కొని సిగరెట్ వెల్గించి ఆలోచించడం ప్రారంభించాడు.

రాత్రి నాగేష్ ఆ ఉత్తరంమీద గోవిందు సంతకం ఫోర్జ్ చేయించి తీసుకువచ్చాడు. ఆ సంతకంలో ఏ మాత్రం తేడా లేదు. బ్యాంకువాళ్ళు నమ్ముతారు.

ఆ ఉత్తరాన్ని ఈరోజే రిజిస్టరు పోస్టులో పంపివ్వాలి. రేపు అందుతుంది. వెంటనే బ్యాంకువాళ్ళు చర్య తీసు

వుంటారు. ఆ మర్నాడో లేక అవతలిరోజో నెగెటివ్స్ కవరు తనకి అందుతుంది. అంటే గురువారం వరకు నాలుగు రోజులు వేచివుండాలి. గోవిందుని బంధించి వుంచాలి. నెగెటివ్స్ అందాక వాడ్ని వదిలేసి హైద్రాబాదు చేరాలి బ్రతుకుజీవుడా అనుకుంటూ.

నాలుగు రోజులు! సావన్ చటుక్కున లేచి కూచు న్నాడు. నాగేష్ ట్రేతో గదిలోకి వచ్చాడు. "నాగేష్, రాత్రినుంచీ వాడేమీ తినలేదు. ఆకలితో చంపకు!" అన్నాడు సావన్.

నాగేష్ నవ్వాడు. "వాడ్ని బాగా మేపుతానుసార్!"

సావన్ కాఫీ తాగి స్నానం చేశాడు. ఆ తర్వాత ఒక కవరు మీద బ్యాంక్ అడ్రసు వ్రాసి చేశాడు. గోవింద రావ్ వుత్తరం అందులో పెట్టి సీల్ చేశాడు. ఆ తర్వాత టిఫిన్ చేసి, తొమ్మిదిన్నరకి పోస్టాఫీసుకి బయలుదేరాడు.

పోస్టాఫీసులో ఆ ఉత్తరం రిజిస్టర్ చేయించి హోటల్ వరకి చేరుకున్నాడు. గతరోజు రూం ట్వంటీ ఫోర్‌లో ఎవరెవరు వున్నారో అడిగి తెలుసుకున్నాడు. గోవింద్ ఒక్కడే వున్నట్టు తెలిసింది. అయితే షీలా ఎక్కడుంది?

హైద్రాబాదు కెళ్ళి పోయుందేమో—మరో అమాయ కుడ్ని గాలించేందుకు!

సరిగా పదకొండున్నరకి తిరిగి బంగళా చేరుకున్నాడు సావన్.

పోర్టికోలో కారాపి దిగాడు. ఓ చెట్టుకింద గోవిందు ఎర్ర అంబాసిడర్ కనిపించింది.

గ్యారేజి దగ్గరికి వెళ్ళి చూశాడు. తాళంవేసి వుంది. ఇంట్లోకి ప్రవేశించి నాగేష్ కోసం కిచెన్‌లో కెళ్లాడు.

కిచెన్ నిశ్శబ్దంగా వుంది. తరిగిన కూరగాయిలూ, గాలిం చిన బియ్యం అలాగే వున్నాయి. సావన్ కేమీ తోచ లేదు. నాగేష్ ఎక్కడి కెళ్ళాడు?

"నాగేష్!" సమాధానం లేదు.

సావన్ గాభరా పడ్డాడు. మళ్ళీ ఏం జరిగింది? ఆచారి దగ్గరి కెళ్ళాడా? ఎందుకు? గబగబ మెట్లెక్కి తన గది చేరుకున్నాడు.

తలుపు నెట్టి అప్రయత్నంగా ఆగిపోయాడు.

కులాసాగా సోఫాలో జారగిలబడి సిగరెట్ కాలు స్తున్నాడు గోవిందరావు.

10

సావన్ తల తిరిగింది. గుండెలు జారిపోయాయి. గోవిందు నవ్వి, "కమాన్ కుమార్! ఇలా వచ్చి కూచో" అన్నాడు.

మంత్రముగ్ధుడిలా సావన్ లోనికి నడిచాడు. గోవిందు ఫకాలున నవ్వాడు.

సావన్ తెలివిలోకొచ్చాడు. పరిస్థితి గ్రహించాడు. ముఖం ఎర్రబడి పెదవులు వణకసాగాయి. "నాగేష్ ఎక్కడ?" అర్చాడతను.

గోవిందు నవ్వాడు. "పరిస్థితి మారింది, కుమార్. అలా కూచో. మాట్లాడుకుందాం."

"నాగేష్ ఎక్కడ?"

"గ్యారేజిలో. కుమార్! వాడు తెలివిగలవాడనుకోను. ఉదయం టిఫిన్ ఇవ్వడానికి వచ్చినప్పుడు తలుపుపక్కన నక్కి ఇనపరాడుతో వాడి నెత్తిమీద కొట్టి బయటికి వచ్చేశాను" తాపీగా అన్నాడు గోవిందు.

సావన్ ప్రాణా లెగిరిపోయాయ్. తానిప్పుడు వంటరి వాడు!

“వాడ్ని కొట్టావా?”

“గట్టిగా కాదు—కుమార్, కోతుల్ని కొట్టకూడదు! పాపం!”

సావన్ కుమార్ ఆందోళన చెందాడు.

“కుమార్! పరిస్థితి మారిందని గ్రహించే వుంటావు. ఇప్పుడు గెలుపు నా చేతిలో వుంది. నువ్వు నా షరతులు ఒప్పుకోలేదు. పైగా నన్ను డబుల్ క్రాస్ చేశావు. నిన్ను నాశనం చేయాలి. వెంటనే బ్యాంక్ కి ఫోన్ చేసి ఆ కవర్ని మీ డాడీకి పంపివ్వమని చెప్పేయాలనుకున్నాను.

“కానీ నీమీద జాలి వేసింది. నీకు భవిష్యత్తు చాలా వుంది. నిన్ను నాశనం చేయడం మంచిది కాదనుకున్నాను. మరొక్కసారి మాట్లాడి ఒప్పిద్దామనుకున్నాను. ఓ. కె. కుమార్! ఇప్పుడు చెప్పు, డబ్బిస్తావా? ఫోన్ చెయ్యమంటావా?”

సావన్ వెంటనే జాగ్రత్తపడ్డాడు. “బాస్టర్డ్! నువ్వు బ్యాంకికి ఫోన్ చేస్తే, నేను పోలీసులకి ఫోన్ చేస్తాను.”

గోవిందు కొయ్యబారిపోయాడు. సావన్ అతన్ని సూటిగా చూశాడు.

“ఓహ్, కుమార్ నువ్వు ఆలోచించకుండా మాట్లాడుతున్నావు. ప్లీజ్ శాంతించు. మనం మెదడు వున్న మనుషుల్లా మాట్లాడుకుందాం. నువ్వు పోలీసుల్ని పిలిస్తే నాకెలాంటి కీడు జరగదు. చిక్కుల్లో పడేది నువ్వే. నాశనమయ్యేది నువ్వే. చెప్పు! ఎంత డబ్బిస్తావు?”

“ఇవ్వను గోవింద్!”

గోవిందు మౌనంగా కాస్సేపు సిగరెట్ పీల్చాడు.

"ఓ. కే. కుమార్! నీకు బాగా ఆలోచించడానికి టైం యిస్తున్నాను. రెండు రోజుల్లో ఏ విషయం తెలియజేయ్. నేనిప్పుడే హైద్రాబాదు వెళుతున్నాను."

"నేనింకేమీ ఆలోచించేదిలేదు గోవింద్! నువ్విప్పుడు హైద్రాబాదు వెళ్ళలేవు! బ్యాంక్ కి ఫోన్ చెయ్, లేదా ఆ కవరు నాకందేవరకు ఆగు!"

"ఉత్తరం పోస్టు చేశావా కుమార్?"

"అవును. నాలుగు రోజుల్లో నెగెటివ్స్ కవరు వస్తుంది. అప్పటివరకు నువ్వు నా బందీవి" అన్నాడు సావన్.

సావన్ కిప్పుడు ధైర్యం కల్గింది. గోవిందు ఫోన్ చెయ్యడానికి భయపడుతున్నాడన్నది నిజం. ఇక వాడ్ని ఇక్కడ నుంచి కదలకుండా చేస్తే ఆ కవరు తనకు దక్కుతుంది.

గోవిందు కాస్సేపు ఆలోచించాడు. ఆ తర్వాత సావన్ ని చూసి ఫకాలున నవ్వాడు.

"నువ్వెంత ఫూల్ వి కుమార్! ఆ నెగెటివ్స్ బ్యాంక్ లో వున్నాయనుకుంటున్నావా? నాకే బ్యాంక్ లోనూ లాకర్ లేదు! బుకాయించాను. ఇంతకాలమూ ఆ నెగెటివ్స్ బయట నా కారులో, బ్రీఫ్ కేసులో వున్నాయి— భద్రంగా. హాహాహా హా!"

గోవిందరావు వదిలిన ఒక్కొక్కమాట సావన్ గుండెలో ఒక్కొక్క బాంబులా పేలాయి.

గోవిందు నవ్వులో వున్న వెటకారం వెన్నులోంచి చలి పుట్టుకవచ్చేలా చేసింది. సావన్ లో చలనం లేదు. వూపిరి అందడం కష్టమైంది. క్రితంరోజు జరిగిన సంఘటనలు ఒక్కొక్కటీ కళ్ళ ముందు మెదులుతున్నాయి.

ఈ దుర్మార్గుడ్ని నాగేష్ కొడుతుంటే అన్నిసార్లూ తాను రక్షించాడు. వాడ్ని కొడితే స్ట్రోక్ వస్తుందని భయపడి ఫోర్జరీకి తలబడి రెండువేల రూపాయలు తగలేశాడు! ఇంతవరకూ బ్యాంకులో వున్నాయనుకుంటున్న నెగటివ్స్ కోసం ఇంత తాపత్రయపడ్డాడు. చివరికి... చివరికి...ఆ నెగటివ్స్ దక్కాలిన చోట కార్లోనే పడివున్నాయి.

సావన్ కళ్లు చీకట్లు కమ్మాయి. ఏం చేయాలిప్పుడు? హాఠాత్తుగా తెరుకున్నాడు. ఆ నెగటివ్స్ తన అందుబాటులో వున్నాయి. అదృష్టం తనవేపు వుంది. తన సూట్ కేసులో పిస్తోలు వుంది.

సావన్ తలపట్టుకుని మూల్గాడు, "అబ్బా...తల నెప్పి, ఆస్పిరిన్ ..."

గోవిందు తాపీగా నవ్వాడు. "నువ్వు శక్తికి మించి ఆలోచిస్తున్నావ్ కుమార్."

సావన్ సూట్ కేసు వేపు కదిలాడు. మూత తెరిచి పిస్తోలు తీసి గుండెల దగ్గర పెట్టుకుని అలాగే వెను తిరిగి నిలబడ్డాడు. వాడ్ని చంపెయ్యాలి! ఆ నెగటివ్స్ తన వశమవుతాయి.

"ఏమిటి కుమార్, నెప్పి ఎక్కువైందా?"

"అ...వు...ను."

"నాకు చాలా విచారంగా వుంది కుమార్. ఈ బిజినెస్‌లో నువ్వు గెలవలేవని మన పరిచయం ప్రారంభమైనప్పుడే చెప్పాను. అయినా నాతో పోటీకి దిగావు. నాతో పోటీకి దిగినవారు నాశనమవుతారు. నిన్ను ఒకసారి క్షమించాను. ఇప్పుడు క్షమించేది లేదు.

నేను కోరిన డబ్బు నువ్వివ్వలేదు—ఇవ్వవు. కాబట్టి

ఆ కవరు మీ డాడీకి అందివ్వాలి. నువ్వు నాశనమవు తావు. ఈ నెగటివ్స్ మీ డాడీ దగ్గర చేరంపెట్టి కొట్టింపు డబ్బు సంపాదిస్తాను. ఫోర్ లాక్స్! డబ్బివ్వక పోతే ఈ నెగటివ్స్ కాపీలు తీసి అమ్ముకుంటానని బెది రిస్తాను. అప్పుడు నీతోపాటు మీ డాడీ పరువుకూడ నాశనం అవుతుంది. కాబట్టి డబ్బిస్తాడని నా నమ్మకం."

చకచకా అడుగులేసి బయటికి నడిచాడు గోవింద రావు. ఒక్క క్షణం ఆలస్యం కాకుండా పావన్ లేటా లున వెనక్కి తిరిగి పిస్తోలు గురిపెట్టి ట్రిగ్గర్ లాగాడు. గుళ్ళు లేవు.

గోవిందు తిరిగి చూసి నవ్వాడు. "మిత్రమా, గుళ్ళు తీసేశాను. ఇక నన్నెవరూ అడ్డగించలేరు."

పావన్ కాళ్ళకింద నేల చీలిపోయింది. పాతాళం లోకి జారిపోయాడు. ఏమిటిదంతా! అడుగడుగున ఆటం కాలు! చేయి జారిపోతున్న అవకాశాలు! ఏమిటి మార్గం? చావు ఒక్కటే మార్గమనుకుంటే పిస్తోలు ఖాళీగా...

పావన్ తల బద్దలవుతోంది. ఇక చేయవల్సిందేమీ లేదు.

బయట కారు స్టార్టు అయిన శబ్దం అయింది. లేచకుని కిటికీ దగ్గరికి వురికాడు.

గోవిందరావ్ కారులో గేటు వేపుకి దూసుకు పోతున్నాడు.

పావన్ కొయ్యబారిపోయాడు. కళ్ళు రెప్పపడ్డంలేదు కాళ్ళు నేలకతుక్కుపోయాయి. మెదడు మొద్దుబారి సరీరం చెమటలు కక్కుతోంది.

"సార్!"

ఆ పిలుపుకి సావన్ వంటిమీద తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకాయి.

"సార్! భయపడకండి! అంతా సవ్యంగా జరిగి పోయింది..."

తటాలున వెనక్కి చూశాడు సావన్. "నాగేష్! నన్ను పిచ్చివాడ్ని చెయ్యకు. దయచేసి వెళ్ళిపో దూరంగా."

నాగేష్ చిన్నగా నవ్వాడు. "సార్, ఇది చూడండి" జేబులోంచి ఒక సీలుచేసిన కవరుతీసి చూపించాడు.

సావన్ చటుక్కున దాన్ని అందుకుని సీలు చించాడు. ఫోటోలూ, నెగటివ్‌లూ కిందపడ్డాయి.

నాగేష్ ముఖం తిప్పుకున్నాడు. "సార్! వెంటనే కాల్చెయ్యండి."

సావన్ చటుక్కున సిగార్ లైటర్‌తో వాటిని తగల బెట్టాడు.

"నాగేష్: ఏమిటిది? ఎక్కడ తెచ్చావ్?"

చిన్నగా నవ్వాడు నాగేష్. "వెంటిలేటర్‌లోంచి దూకి బయటకి వచ్చాను సార్. ఈ గది దగ్గరికి వచ్చి వాడి మాటలు విన్నాను. నెగటివ్స్ కారులో వున్నట్లు చెప్పాడు. తీసుకు వచ్చేశాను."

సావన్ అతని భుజాలు పట్టుకుని కుదేశాడు, "నాగేష్! నాగేష్! నిన్నెలా అభినందించాలి!"

"ఆదరించండి. నాపైన విశ్వాసముంచండి, సార్!"

"యూ ఆర్ గ్రేట్! నాగేష్, యూ ఆర్ గ్రేట్! నువ్వు లేకపోతే నేను..."

"సార్! ఏమీ దిగులుపడకండి! అనుక్షణం మిమ్మల్ని అంటిపెట్టుకుని వుంటాను."

55

"నాగేష్! ఇదంతా నమ్మమంటావా?"

"సార్! ఏమీ ఆలోచించకండి. అదృష్టం మనవేపు వుంది, మనం గెలిచాం! ఇదొక పీడకలగా మర్చిపోండి! విశ్రాంతి తీసుకోండి-బ్రహ్మాండమైన వంట చేస్తాను!" ఒక్క క్షణం ఆలశ్యం చేయకుండా వంటింట్లోకి పరిగెత్తాడు నాగేష్.

—: ఐపోయింది :—